XX. évfolyam 37. szám **Ára: 1 forint** 1964. szeptember 10.

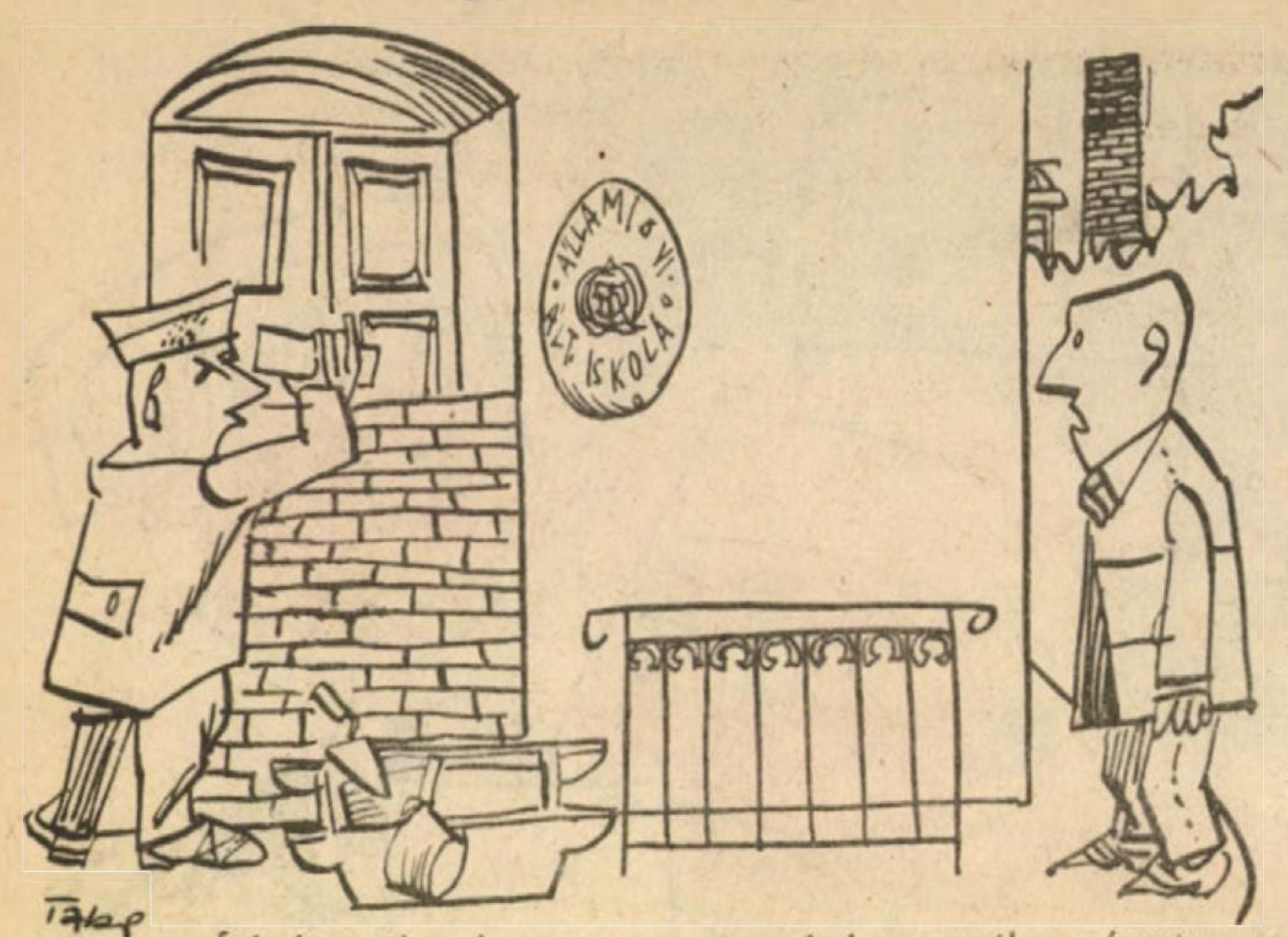
Ludas Matyi

Balázs-Piri Balázs rajza

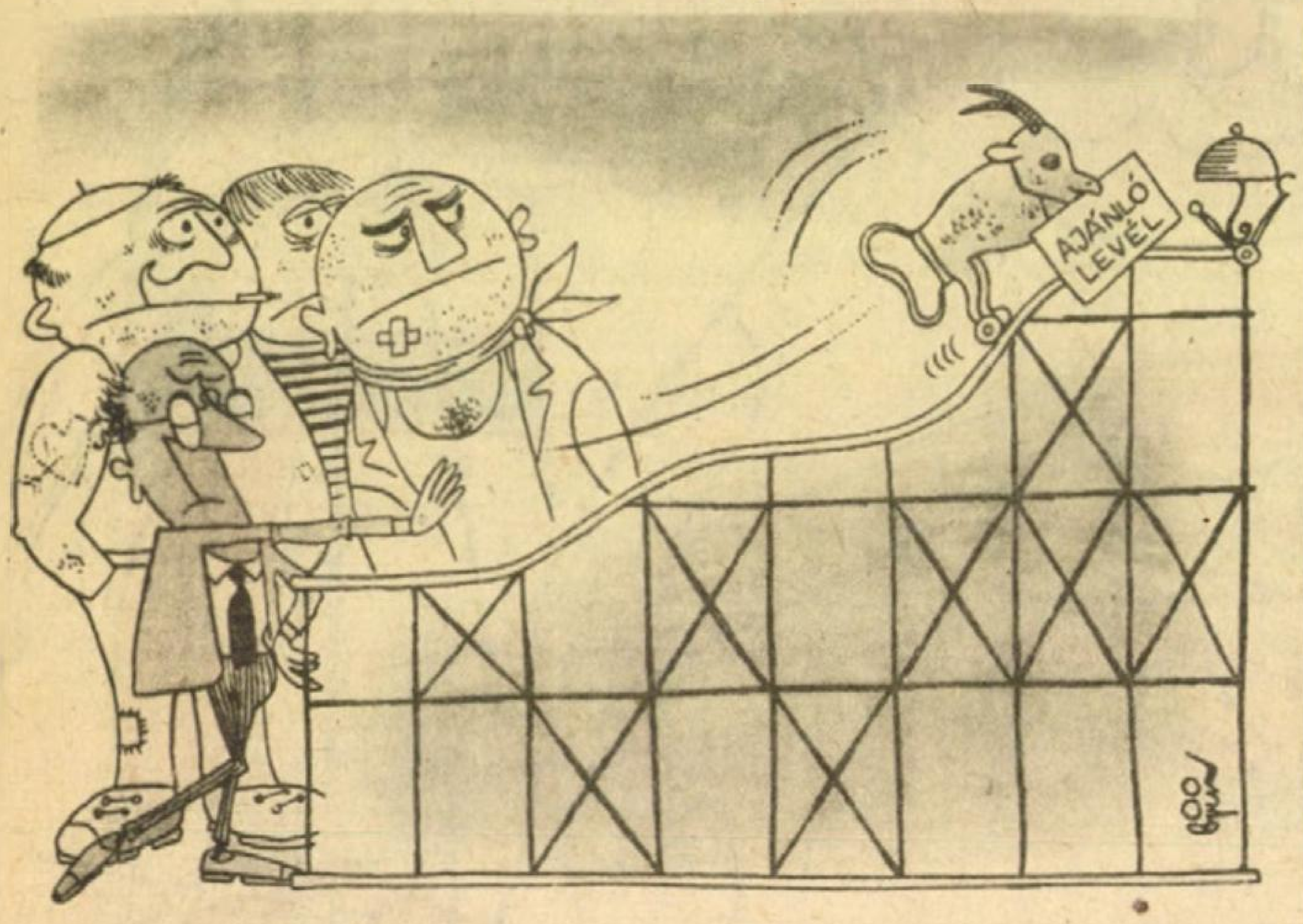
— Mondja, főorvos úr, megmarad a jogosítványom?...

Egyszerű megoldás

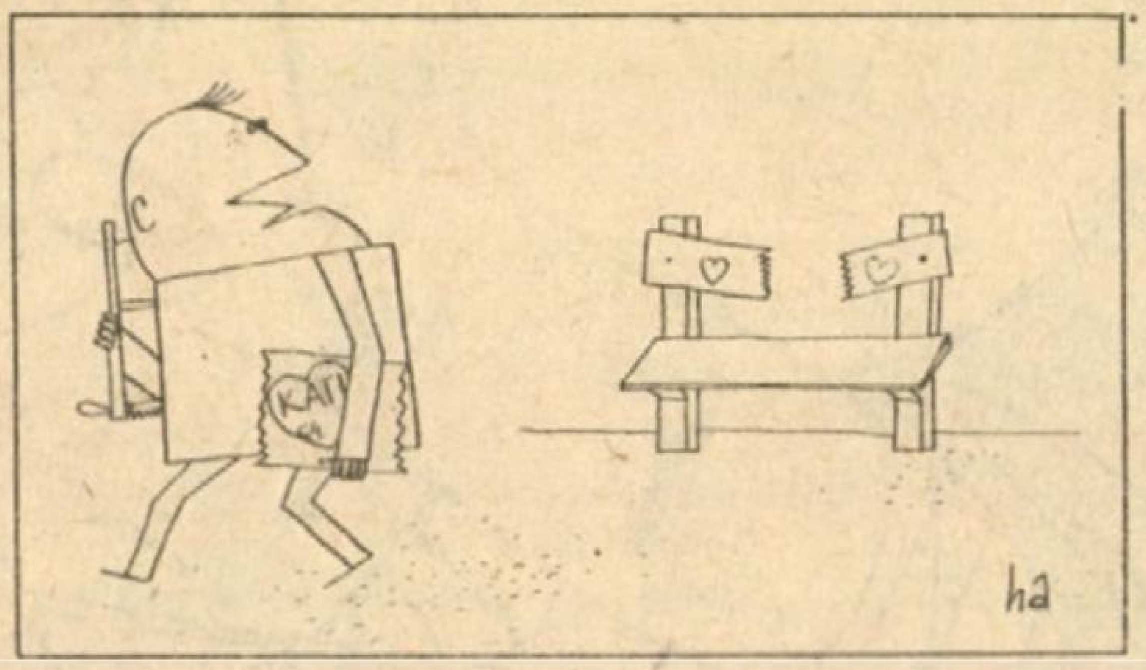

– Áthelyezzük a kaput, mert rossz helyre tették a rácsot . . .

Nincsenek csodák

Nyári emlék

ÉLET, ÉLET, NÉGER ÉLET...

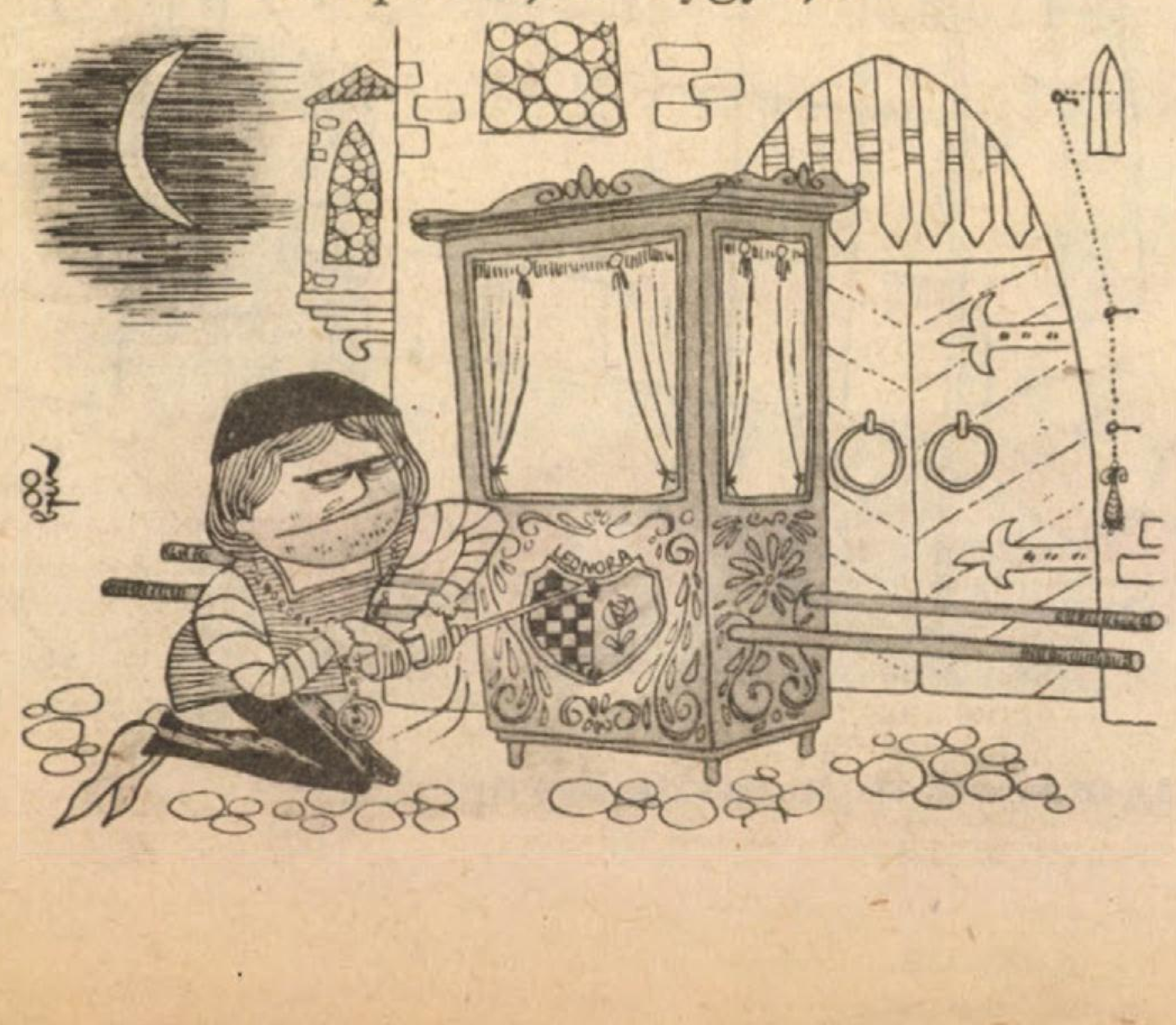
Van az úgy, hogy az ember egy bölcs kijelentés kapcsán rádöbben: eddig hamisan ítélt meg bizonyos dolgokat. Így történt ez e sorok írójával, aki mindeddig felettébb fájlalta, hogy az amerikai négereknek olyan rosszul megy a dolguk. Hogy bántódásuk esik, ha történetesen megéhezve betérnek az útjukba eső első vendéglőbe és az evéshez való polgári joguk tudatában rendelnek egy sniclit. Nagyon fájlaltam, hogy a zaftos snicli helyett kapnak egy pár vastag pofont, alabamai módra, körítéssel. Az ilyen körítés Alabamában nagyon változatos: szimpla fenékenrúgástól, fejbetörésen keresztül, félholtra verésig terjed a választék. Fájlaltam továbbá, hogy néha egy néger iskoláslányt vagy egyetemistát egész hadseregnyi katonának kell a tanintézetbe kísérnie, hogy bejuthasson. Egyszóval szívszorongással vettem tudomásul az amerikai négerellenes atrocitásokat. Míglen jött egy bölcs öregember és engem, aki megrögzött materialista vagyok, megtanított a dolgok valóban materialista megítélésére.

A bölcs öregembert, aki egyébként nemrégen ünnepelte 90. születésnapját, Herbert Hoovernek hívják és 1929-től 1933-ig az Egyesült Államok elnöke volt. Ez a Hoover nyilatkozott a négerüldözésről. „Ki kell jelentenem – mondotta –, hogy a mi 19 millió négerünknek valószínűleg több gépkocsi van birtokában, mint a 220 millió orosznak és a 200 millió afrikai négernek együttvéve.” Statisztikája száradjon Hoover lelkén, de kinyilatkoztatása ettől függetlenül, mint vakító fénysugár világított bele az amerikai néger-kérdés sötétjébe. Nem úgy kell ezt a dolgot megítélni, ahogyan én szentimentális nyavalygással eltelve eddig tettem, hanem úgy, ahogyan Hoover látja. Kritikus szemmel kell nézni az Amerikából érkező négerüldözésről beszámoló híreket, és talpára, azaz – autóról lévén szó – négy kerekére kell állítani őket.

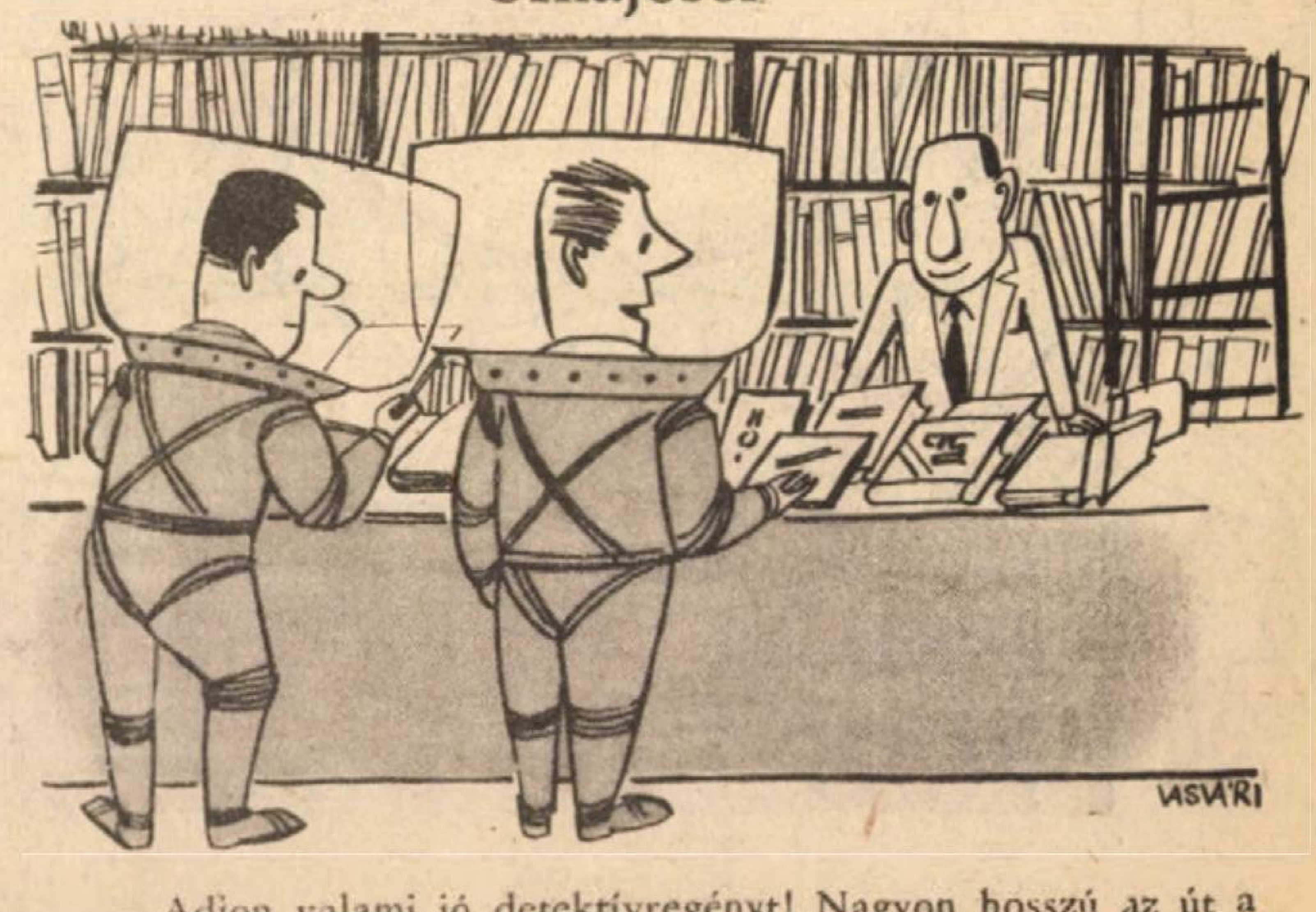
Hooveri szemüveggel nézve, a dolog a valóságban így fest. John Brown, néger lakos, Alabama valamelyik városkájában megéhezik. Odahajt az első útba eső kocsmához, annak rendje és módja szerint parkíroz és betér. Rendel egy zaftos sniclit körítéssel. Kap két zaftos pofont körítéssel. Kirepül a kocsma ajtón. Feltápászkodik, megrázza magát, mert egy kicsit kábult. Ám azon nyomban eszébe jut, hogy ő nem holmi gyalogos bolsi, vagy mezítláb talpaló afrikai néger. Neki kocsija van! A pofon elcsattan, de a kocsi megmarad. És mert menni nem tud, odavánszorog a parkírozó kocsijához, belevágja, azaz belevonszolja magát, és tovább hajt a következő kocsmához. Ahová bevánszorog. Ahol rendel egy sniclit. Ahol ismét megkapja a maga pofonját és ahonnan szintén kirepül. De megint csak ott a kocsi. Minek folytassuk! Hoover tiszta helyzetet teremtett. Híre járja, hogy Hoover kinyilatkoztatása kapcsán most ez a nóta járja Afrikában: Amerikás néger-élet, Ez aztán az élet, Ha megunom életem, Én is oda térek.

(técsi)

Középkori jelvénygyűjtő

Űrhajósok

– Adjon valami jó detektívregényt! Nagyon hosszú az út a Holdig . . .

PÁROK A VILÁGŰRBEN

Az Amerikai Rakéta Társaság legutóbb foglalkozott azzal a kérdéssel, hogy páros űrrepülés esetében helyes-e házaspárokat felküldeni. Az általában rokonszenvesnek tartott terv mégsem aratott egyhangú sikert. A következő ellenérvek hangzottak el:

1. Mi lesz, ha az űrben veszekedés kezdődik a házastársak között?

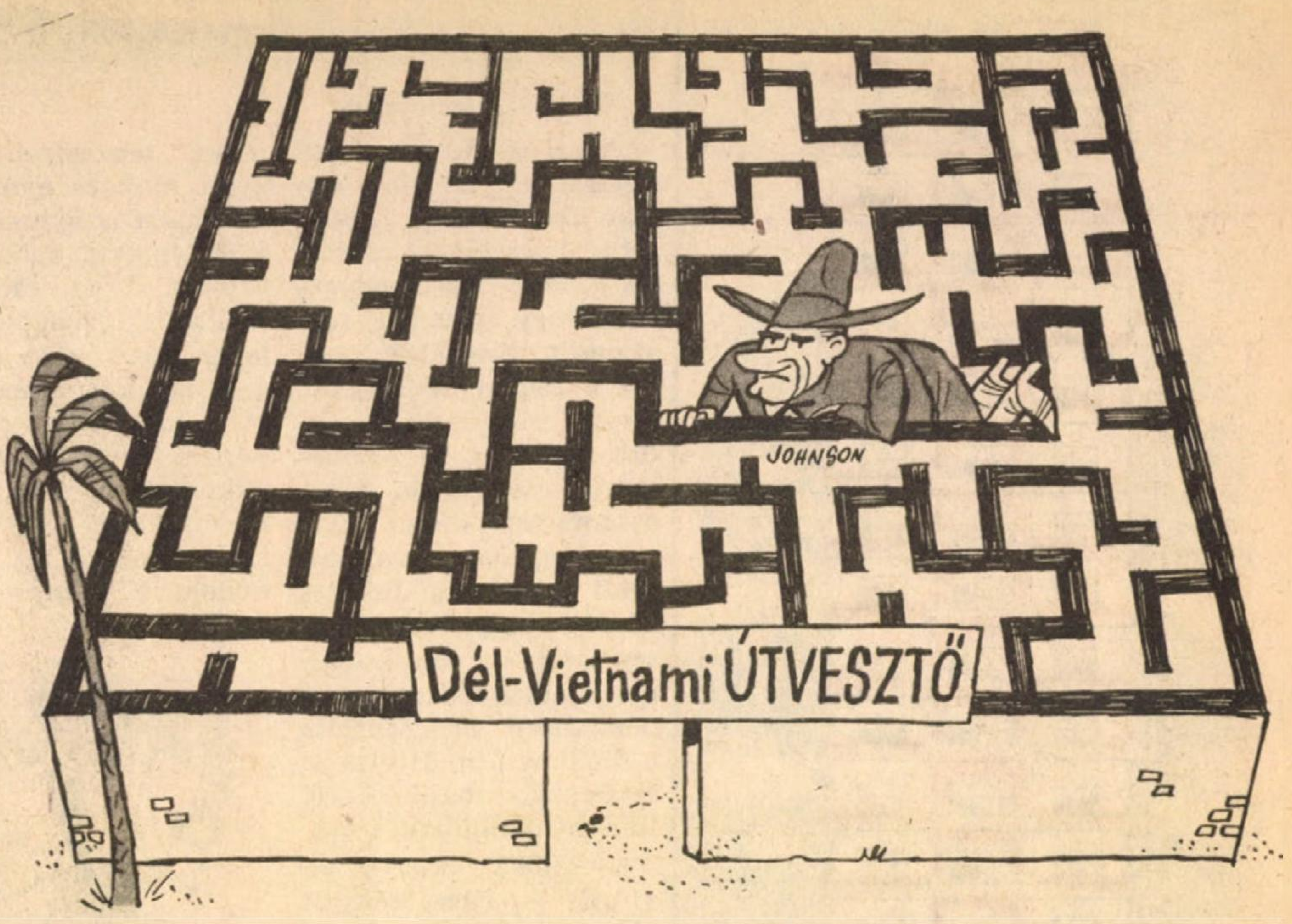
2. Mi lesz, ha a feleség annyira megszereti a súlytalansági állapotot, hogy nem hajlandó visszatérni a Földre?

3. Mi lesz, ha a férj sportközvetítést, a feleség pedig hangjátékot akar hallgatni rádión?

A hozzászólók szerint a nehézségek csak növekednek, ha napirendre kerül a Holdra történő utazás.

Veszélyes játék

Gerő Sándor rajza

– Ebből hogy kerülök ki?...

Szatirikus találmányok

Sohasem hittem volna, hogy a tudományos szatíra mesterműveit az egyik műszaki lapunkban fedezem fel. A Műszaki Élet legutóbbi számában olvashattam ugyanis a felfújható zsilipről és az összegyűrhető óráról. A felfújható zsilip szerepe különösen árvíz esetén jelentős, míg az összegyűrhető óra olyan sietős embereknek való, akik nem bíbelődnek órájuk felcsatolásával, hanem egyszerűen zsebregyűrik.

A műszaki érdeklődés sohasem hiányzott belőlem, hiszen már kaposvári kisdiák koromban feltaláltam a hajcsövesség elvén alapuló örökmozgót, ez az előbb említett két találmány azonban mint szatirikus dolgozót képesztett el. A humoros irodalmat fenyegeti ugyanis teljes csőddel az a jelenség, amikor maga az élet állítja elő komolyan és felülmúlhatatlanul a tréfás alkotásokat. Kérdem én: csavaros és csattanóra kihegyezett agyunkkal tudunk-e olyasmit kitalálni, ami túlszárnyalhatná a gyűrhető órát? Ugyan! A humorista csüggedten ejti le karjait, s attól retteg, hogy egykor végleg elveszi kenyerét a technika és a tudomány.

Amikor ugyanis a gyilkos konkurrenciának ez a két gyöngyszeme ötlött a szemembe, éppen humoros találmányokat agyalgattam ki, az emberi elme szatirikusan túlzott fellegjáró alkotásairól akartam humoreszket írni. Már papírra vetettem a következő, akkori eszemmel mérve humoros találmányokat:

Összehajtható képviselőház. Elektromos tulipán. Önmozgó emlékmű. Hatszemélyes izotóp. Elsőkerékmeghajtású brácsa. Baldachinos golyóscsapágy. Sugárhajtású lexikon. Lánctalpas fülvédő. Szétszedhető délkör.

Jómagam is felnevettem egy-egy különösen sikerültnek vélt találmányon. A felfújható zsilip és a gyűrhető óra azonban elsodorta az önbizalmamat, pihentnek hitt agyamban gyors anyagfáradtság lépett fel. Ötleteim egyszerre eltörpültek, elszürkültek a valóság szatirikus dübörgése mellett. Rájöttem arra, hogy a humor eleddig széles országútját eltorlaszolta a hihetetlen iramban, s ma már humorosan fejlődő tudomány. A hagyományos humornak valami újat, valami mást kell kitalálnia ennek az egyre kíméletlenebb vetélkedésnek az ellensúlyozására.

És akkor — legalább is azt hiszem — sikerült rájönnöm a megoldásra. Ma, amikor az űrben száguldó szputnyikot a Földről pöckölik jobbra, balra, a valóságtól elrugaszkodott képzelőerő szatirikus alkotásait végleg át kell engednünk a tudománynak és az iparnak. Nekünk, a szatirikus realizmus kérges humorú dolgozóinak olyan témákkal kell foglalkoznunk, amelyekkel a tudomány már régóta nem foglalkozik, s amelyek talán éppen ezért humoros hatást keltenek. Próbaképpen összeírtam néhány ilyen jellegű találmányt, hogy a maguk ősi, elsődleges szerénységükkel humoros versenytársai legyenek a felfújható zsilipnek és a gyűrhető órának. Mint például:

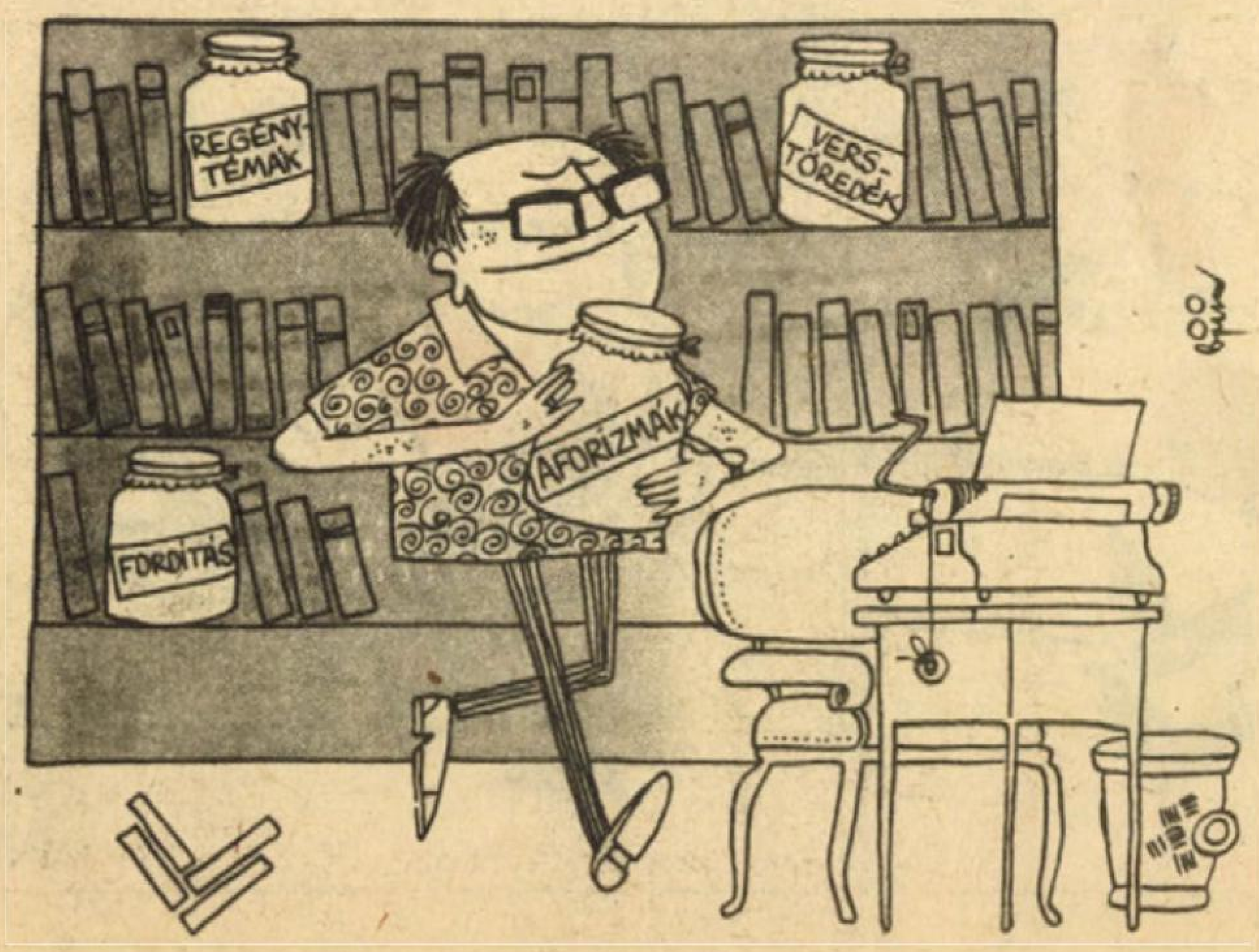
Sötétben világító lámpa. Légzésre alkalmas levegő. Folyékony ivóvíz. Járható lépcső. Köthető nyakkendő. Felfújható botrány. Színtartó jellem. Összehajtható zsebkendő. Verhető szög.

Képzelőerőm még ennél is tovább száguldott. Kacagj, Bajazzo, e mulatságos találmányok hallatára:

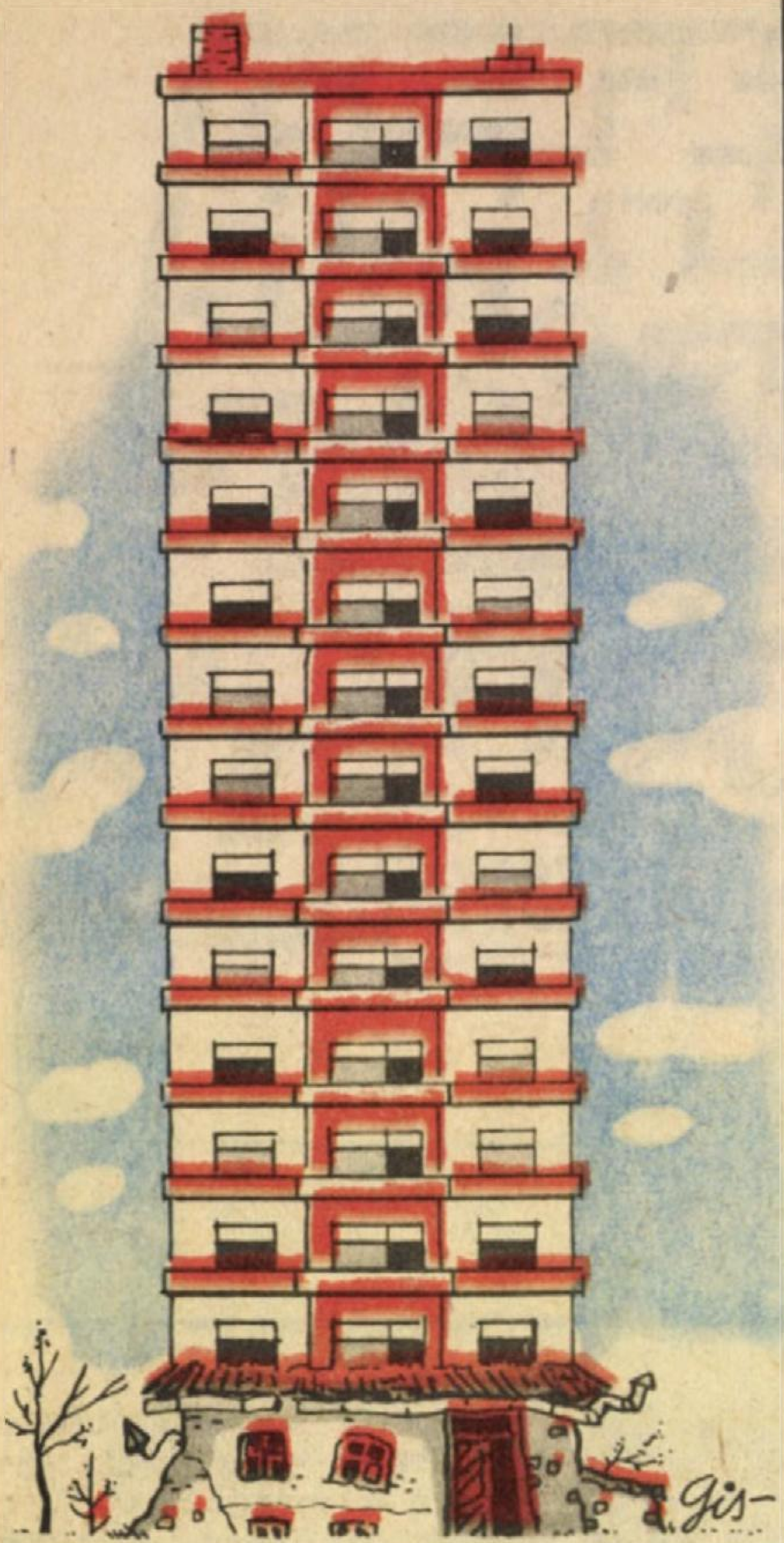
Szívható pipadohány. Olvasható könyv. Kapható hiánycikk. Aluljárható aluljáró. Tatarozásálló épület. Idesorolom még az elviselhető embert, az élhető életet, a tagadhatatlan világot, végül a gyűrhető óra helyett a kellemes órát, amelyet csak el kell tölteni.

Feleki László

Uborkaszezon

Emeletráépítés

A TÁPLÁLKOZÁS ÚJ ÚTJA

Nem kell félni a túlnépesedés következtében fenyegető élelmiszerhiánytól, ha nyílt lélekkel és gyomorral fordulunk az új ételek felé. Ezen a téren bátran utat mutat — az AP hírügynökség jelentése szerint — a Washingtonban megalakult Hangyaevők Szövetsége. Rövidesen megjelenik az első szakácskönyv.

LEVÉL a sósstangliról

Kedves Asszonyom!

Azzal a békés szándékkal tért be ön a Lenin körúti nagy péküzletbe, melyet azelőtt „Mintabolt"-nak neveztek, hogy harminc sósstanglit vásároljon. Kicsi a család, legfeljebb, ha tíz sósstangli a rendes normája, de vendégeket várt és jó háziasszonyhoz illően úgy tervezte, hogy valamiféle különleges falattal kínálja meg őket. Frissen pirított sonkás-sajtos sósstanglival. A pénztárnál megváltotta a blokkot, átnyújtotta az eladónak, majd kérte tőle a stanglikat.

— Miben tetszik elvinni? — érdeklődött az eladó.

— Zacskóban — felelte ön spártai rövidséggel.

— Harminc darabhoz nem adunk zacskót.

— Eddig mindenkor adtak! Tíz darabhoz is...

— Harminchoz nem adunk. Ez új rendelkezés.

— Két stanglihoz adnak zacskót?

— Kettőhöz adunk...

— És harminchoz mért nem adnak?

— Egy vevőnek nem adunk ennyi zacskót. Különben is unom az egészet... Tessék abbahagyni!

Ön, asszonyom, nagyon makacs ember lehet, mert még ezek után sem „hagyta abba", hanem a fejét csóválva, halkan megjegyezte, hogy nem érti a dolgot: ha két stanglihoz, meg háromhoz, de tízhez is adnak zacskót, akkor miért nem adnak harminchoz? Erre a kedves eladó így felelt önnek, a kedves vevőnek:

— A múlt héten is maga veszett össze az üzletvezetővel! Elegem van már... Itt a zacskója! — és pillanatokon belül átnyújtotta önnek a harminc sósstanglit, szorosan belepréselve három zacskóba. Ön a meglepetéstől ismét csak a fejét csóválta, de — most már nem halkan — megjegyezte, hogy tévedés lehet a dologban, mert ön nem veszett össze semmiféle üzletvezetővel, sem a múlt héten, sem azelőtt, — és hóna alatt a stanglival, füle tövéig pirulva kitámolygott az üzletből.

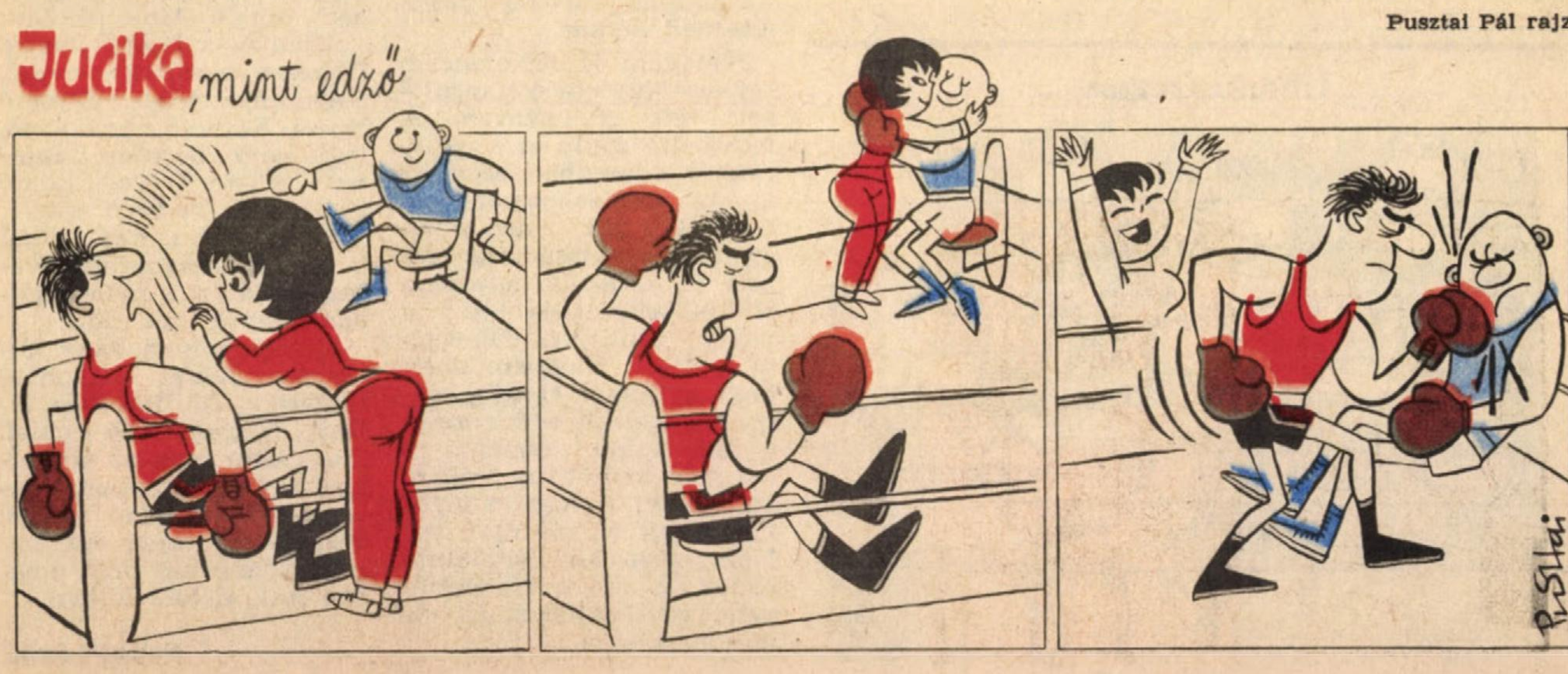
Hogy a jövőben ne kelljen önnek a „Mintabolt"-ban sem a méregtől, sem a megszégyenítő vitától fülig elpirulnia, azt tanácsolom, hogy máskor kevesebb vendéget hívjon meg otthonába. Csak annyit, ahányan egy stanicli pirított sonkás-sajtos sósstanglival jól tudnak lakni. Ha ön azonban ragaszkodnék a barátaihoz és azok ismét olyan szép számban gyülekeznének önnél, hogy újfentcsak harminc sósstanglira lenne szüksége, akkor először menjen be a „Mintabolt"-ba két stangliért, azt vita nélkül megkapja egy zacskóban. Aztán menjen be ismét kettőért, azt is vita nélkül megkapja egy másik zacskóban. És így tovább: menjen be összesen tizenötször ebbe a „Mintabolt"-ba a harminc sósstangliért. Megkapja mind a tizenötször vita nélkül és zavartalanul.

De hát ne haragudják: ennyi esze magától is lehetne egy jó háziasszonynak!

Földes György

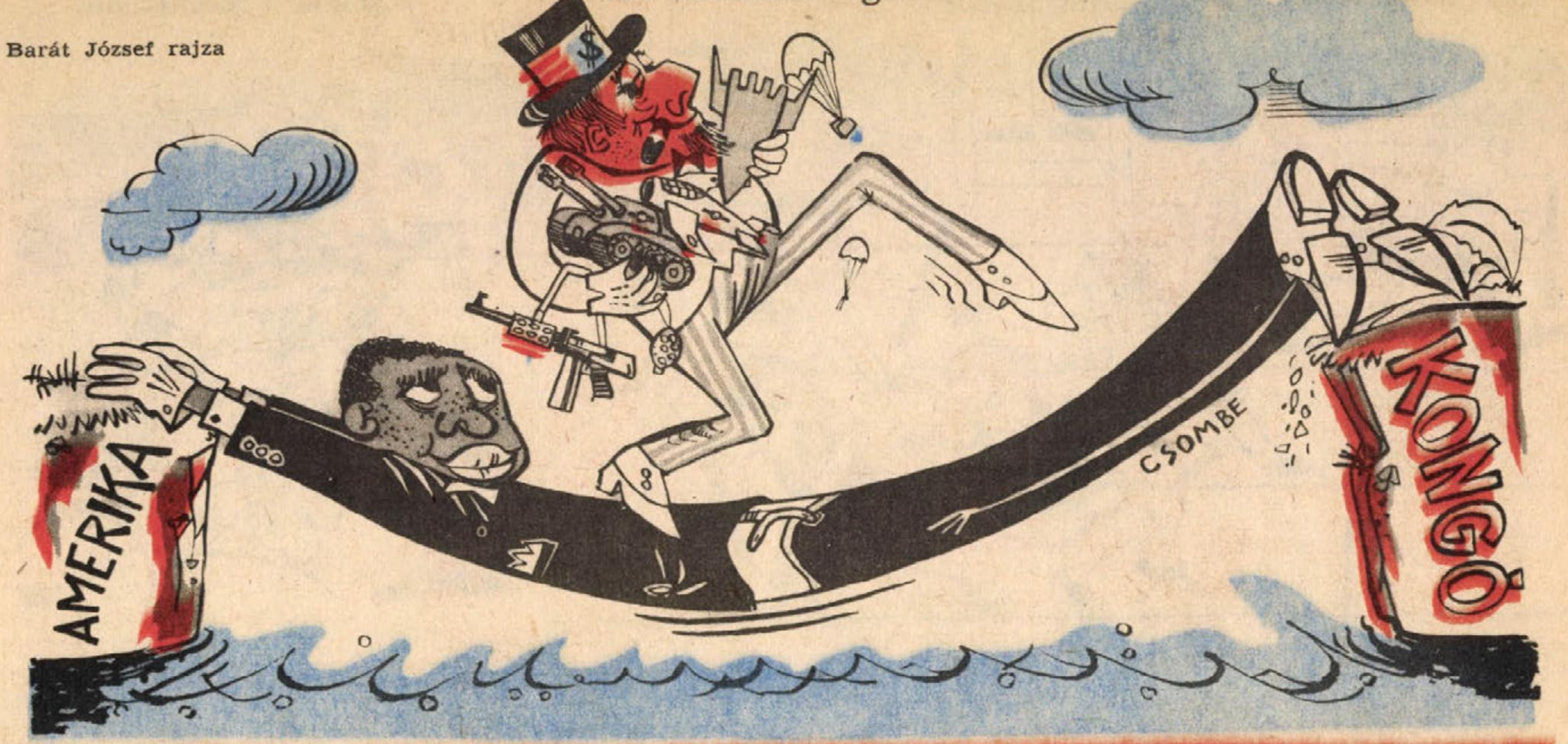
Pusztai Pál rajza

Jucika, mint edző

Az amerikai légihíd

Barát József rajza

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

MINDENT A KÖZÉRT!

Néhány évvel ezelőtt még két Közért-bolt működött az V. kerületi Garibaldi utcában: fűszerbolt a 7-es, tejbolt az 1-es számú házban. A múlt év elején azonban a közértesek igen helyesen „Mindent

egyhelyütt" jelszóval átprofilírozták a tejvevőket a fűszerboltba. Mivelhogy a tejbolt ilyetén valóban feleslegessé vált, a környék lakói kérték az illetékeseket, hogy helyébe egy zöldség-gyümölcs vagy húsboltot létesítsenek, mert hogy ezen a környéken mind a kettő hiánycikk. Kérelmükkel azonban alaposan mellétrafáltak a Garibaldi utcaiak...

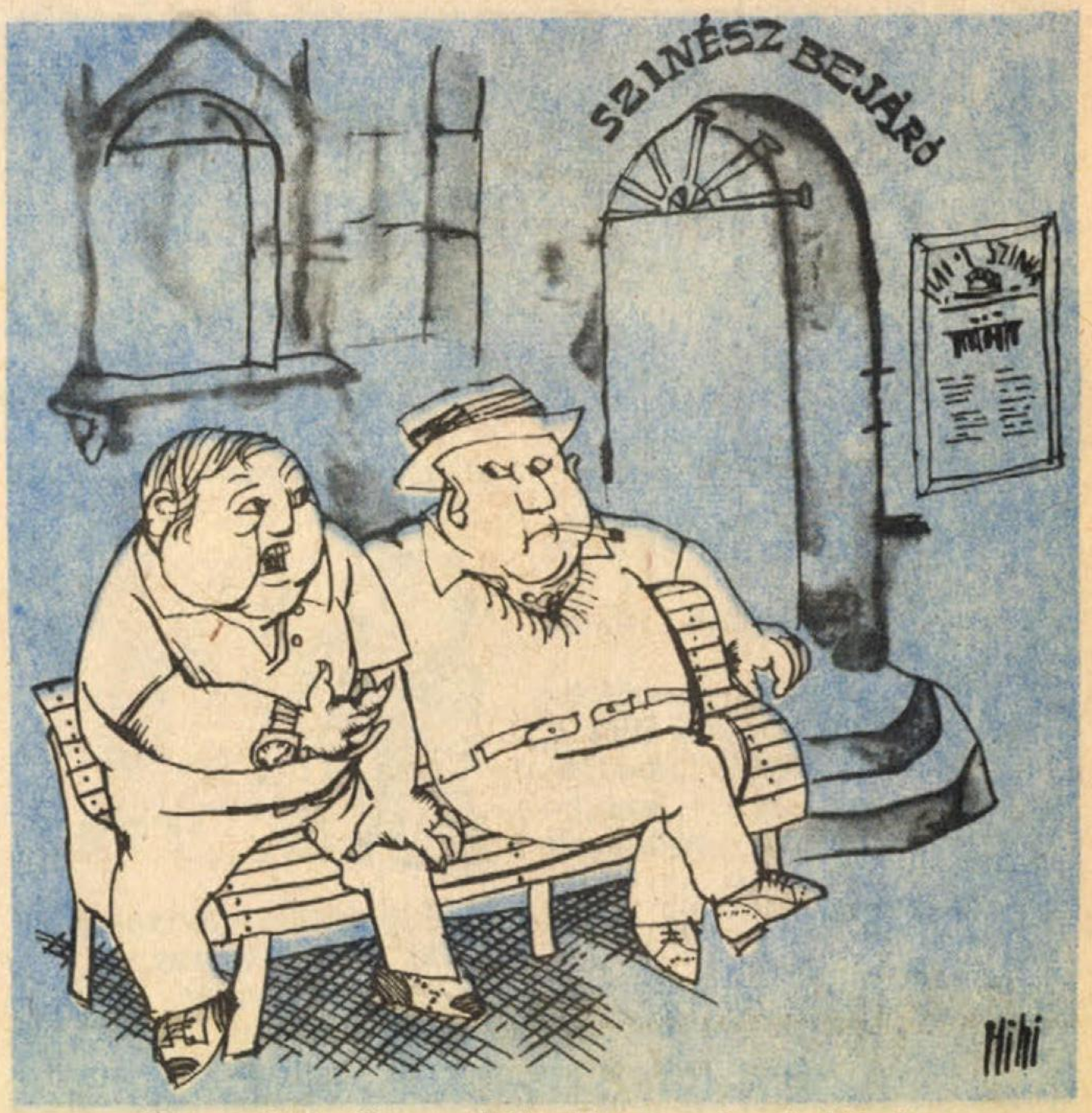
Történt ugyanis, hogy a kért újabb boltegység valamelyikének megnyitása helyett a közértesek még az egyszem fűszer-tejboltot is bezárták. A bolt bezárását az ajtón csüngő kis táblácskán ekként indokolták: „SZABADSÁG MIATT AUGUSZTUS 5-TŐL SZEPTEMBER ...-IG ZÁRVA." Vajon mit jelent az, hogy ...-ig? Hányadikát?

Ha már az üzletet ilyen hosszú ideig zárva tartják, legalább azt tudjuk, hogy mikor nyitják ki!

Garibaldi utcai lakók

A kispadon

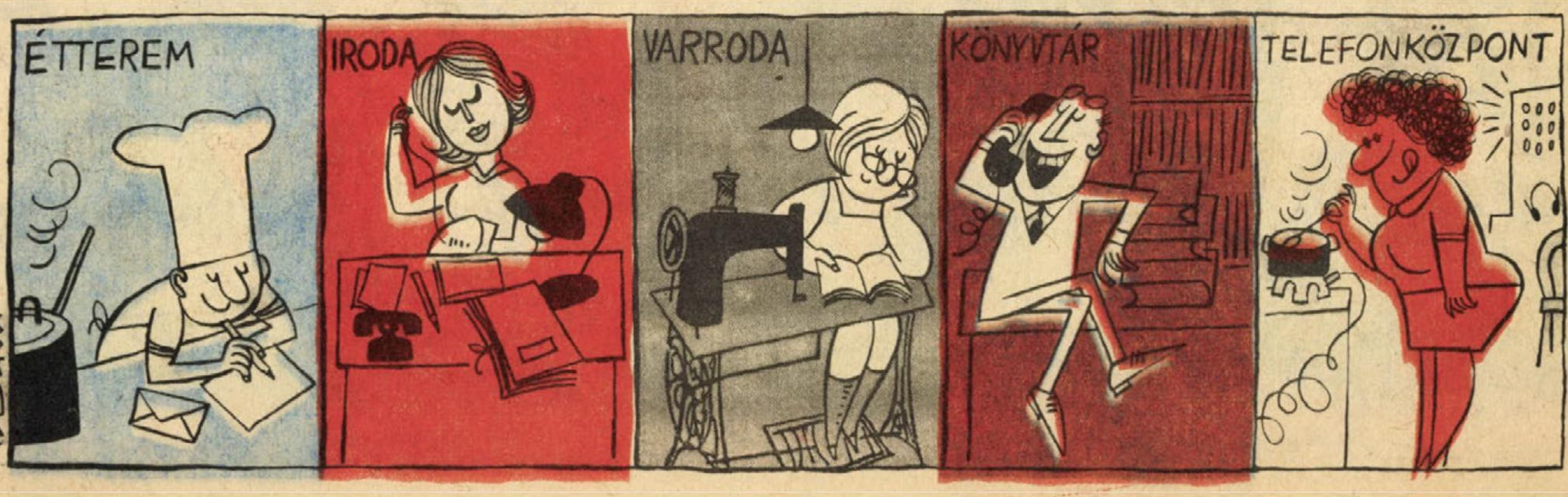
Hegedűs István rajza

– Te az új évadban melyik súlycsoportban indulsz?...

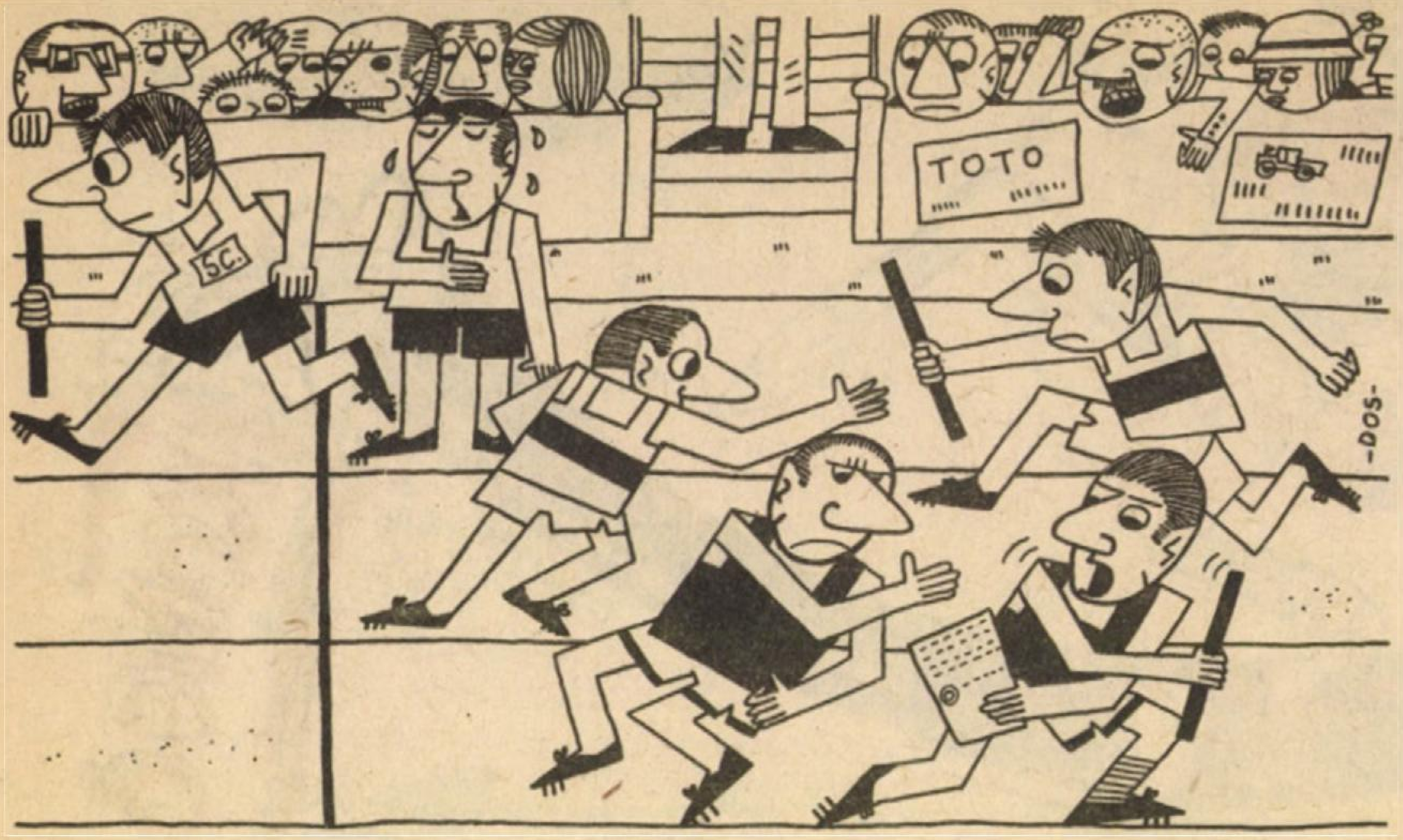
Mindenki mást csinál...

Pusztai Pál rajza

Zsoldos Sándor rajza

Bürokrácia

– Minek ez a nagy sietség? Előbb adjon elismervényt, hogy átvett egy botot!

Csókok a stadionban

– Nekünk is meg kellene tanulnunk futballozni!

Búcsú a nyaralástól

A nyaralás utolsó óráit óriási nyüzsgés jellemzi. Kapkodó búcsúzkodás, röpke csókok, erős fogadkozások: az üdülő pesti vendégei szentül ígérik, minden hónapban találkoznak, hogy elmerengjenek a kedves emlékeken. Indulás előtt egy órával kezdetét vette a sugdolózás.

A szép szőke Eta félrevonta Kalmárt és a feleségét, volt asztaltársukat és halkan megkérdezte:

— Ti mennyit adtok?

— Én is most akarom megkérdezni Tamásdit — tér ki az egyenes válasz elől Kalmár.

Már rohan is Tamásdihoz, aki galoppban írja a már abrosz nélküli ebédlőasztalon az utolsó anzikszokat, bizonyos sértődések elkerülése végett.

— Mennyit adtok, Gyuszi?

— Én is most akarom megkérdezni Tihamérékat.

— Most beszéltem Etával. Ők mitőlünk teszik függővé.

Természetesen a búcsúborravalóról van szó. Az üdülőben kellemesen eltöltött napok után a beutalt vendég igyekszik jutalmazni a személyzetet. Ez nagy

körültekintést igényel. Mindenki attól fél, hogy a másik többet, vagy neadjisten, kevesebbet ad. Így aztán felülkerekedik a manapság annyira ritka kollektív érzés. Széleskörű nyomozás indul, egyetlen keresztkérdéssel: ti menynyit adtok?

Lassacskán összegyűlnek a vallomások. A nők általában nem árulják el az igazat. Ki-ki karaktere szerint vagy kevesebbet mond (hadd adjon a másik is ennyit és maradjon alul) vagy többet (hadd lássa milyen gavallér vagyok, és többet ad, mint amennyit szeretne).

Akadnak nyaralók, akik a puritánság álarcában, „nem szabad megalázni a dolgozókat!" csatakiáltással, semmit sem adnak, vagy pedig csupán pár forintot, amely megalázásnak is kevés, tehát nem veszélyezteti közéletünk tisztaságát.

Végül is mindenki odadugja a szobalánynak a maga obulusát, szinte szégyenkezve, mint egy orvosprofesszornak a honoráriumot. Aztán a kedves vendég hazarebben az otthonába, álmodni a következő üdülésről.

Egy napig senkí földje az üdülő, a régiek elmentek, az újak még nem érkeztek meg.

Porszívó zümmögése közben társalognak a szobalányok. A kérdés ugyanaz, csak más formában. Kati rosszkedvűen válaszol:

— Bokoriék tíz forintot adtak. Két személy és a gyerek!

Ketten is rátámadtak:

— Miért fogadtad el?

A lány egykedvűen válaszol:

— Nem szabad megalázni a vendégeket!

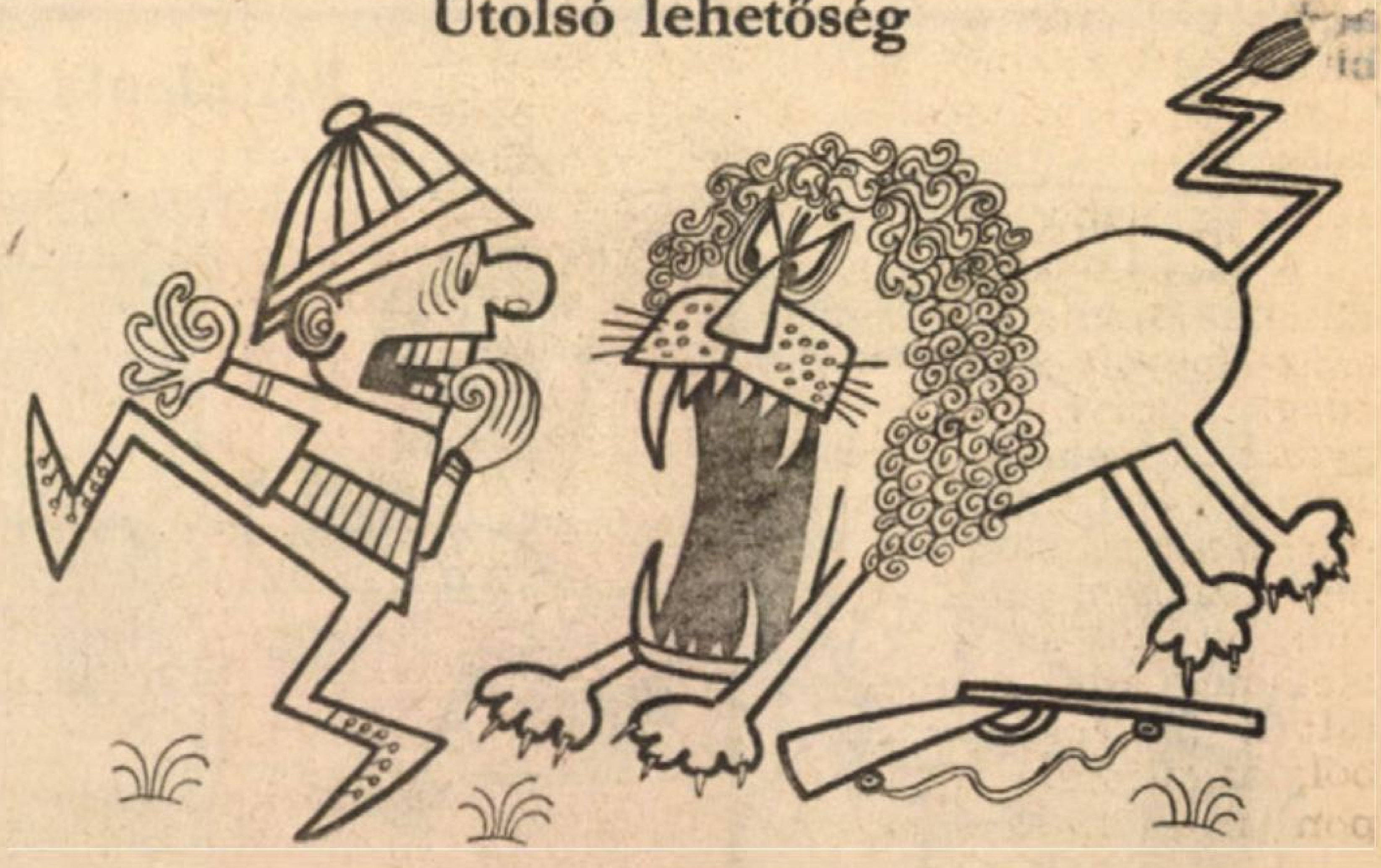
(stella)

Csalódás

– Ez magának legénylakás?!...

Utolsó lehetőség

– Lehet magával okosan beszélni?

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Irénke operett-színésznő akar lenni és elmegy egy szakértőhöz próbaéneklésre. Amikor hazajön, kíváncsian faggatni kezdi a mamája:

– Na, mit mondott?

– Nagyon vallásos ember lehet – feleli Irénke –, mert miközben énekeltem, folyton azt mondogatta: „Te jó Isten!”

Diktátorváltás Saigonban

Fülöp György rajza

– Kérem a következőt!

Női dolgok

– Esküszöm, többnek néz ki négyezer évesnél . . .

Jószívű pincér

– Szegényke! Ideteszem, nehogy reggel elkéssen a munkából . . .

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

BIRKACSÁRDÁT BUDAPESTNEK!

A Mezőgazdasági Kiállítás első napján, délután 4-kor sorba álltam birkapörköltért. Másfél óra múlva került rám a sor. Megérte, remek pörköltet kaptam a karcagiaktól. Ők állították fel ugyanis a kiállításon a nádfedeles „Birka Csárdát”.

Akkor még alig volt vidéki látogató a kiállításon, tehát az a néhány száz ember, aki velem együtt sorba állt, hogy birkapörkölthöz jusson, kevés kivétellel pesti volt. Már akkor — az első napon — nagyon elgondolkoztatott, ...ogy ha ennyire ...retik Pesten a ...kahúst, miért ...n szerepel sem ...párány, sem a ...rka, sem az ürü a pesti éttermek és vendéglők étlapjain?

Aztán hiába álltam sorba a nádfedeles birkacsárdánál. Mindig az orrom előtt fogyott el az utolsó adag. A kicsi konyha nem győzte a rengeteg vendéget. Az emberek türelmesen állták a sort. De akinek már nem jutott se pörkölt, se gulyás, az türelmetlenül állt. Akinek jutott a birkacsárda főztjéből, az dicsérte. Aki hoppon maradt, az nem fogyott ki a káromkodásból. És nyilván, mert a birkacsárda amúgy sem győzte az igényeket kielégíteni, szerdára a Népszabadságban megjelent az alábbi hirdetés:

Legalább ezentúl még több ember áll sorba a birkacsárda előtt, és még több ember mérgelődik azon, hogy egyszer egy évben még akkor se jut Budapesten birkapörkölthöz, amikor végre lehetne kapni.

Tisztelt vendéglátóipar!

Sok budapesti nevében kérem, állítsanak fel Budapesten legalább *egy állandó* birkacsárdát! Félre az előítéletekkel! Szeretik a birkát a pestiek is!

Egy birkakedvelő a sok közül

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

HAJSZA A HELYJEGYÉRT

Két hónapig vendégem volt az NDK-ból egy tizenhét éves német kislány. Repülőjegyét oda-vissza (Berlin—Budapest) megváltotta. Amikor megérkezett Budapestre, azt mondták neki, hogy visszamenet a helyjegyet egy hónappal az indulás előtt kell kérnie. Ezért már július 26-án elment a nyíregyházi IBUSZ-kirendeltség irodájába, hogy megrendelje a helyjegyet az augusztus 28-án Pestről Berlinbe induló gépre. Ott azt mondották neki, hogy jöjjön augusztus 10-én, mert még korai a helyjegy-rendelés. Augusztus 10-én ismét visszament lányom kíséretében, ahol közölték vele, hogy Nyíregyházáról megszűnt

a légijárat, ők semmiféle repülőgépjeggyel nem foglalkoznak. Menjen Pestre helyjegyet rendelni. Mivel Budapestet kissé messzinek találtam, Miskolcra mentem át. Az itteni IBUSZ-nál valóban meg is tettek mindent a helyjegy érdekében, de már késő volt. Pestről már nem tudták a helyjegyet biztosítani, mert azt egy hónappal előbb kellett volna . . .

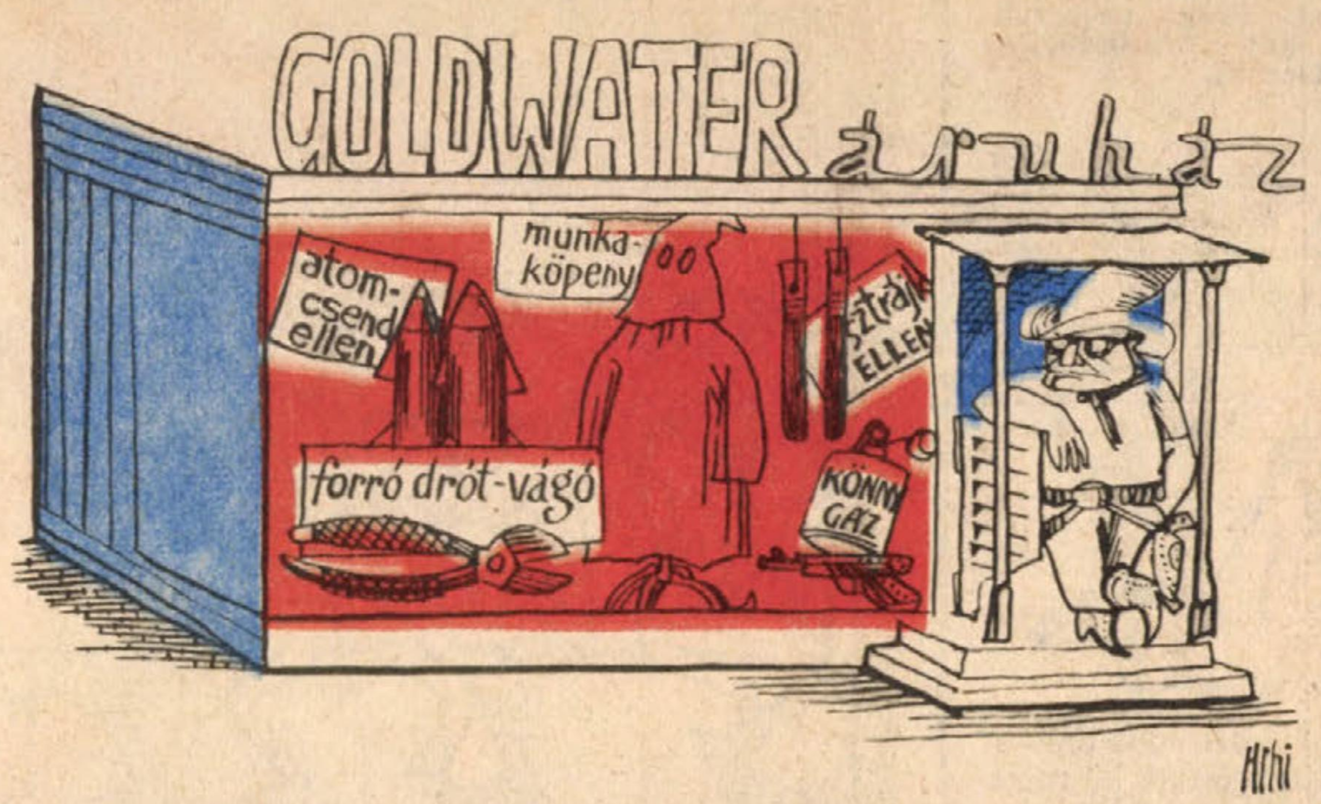
Miért nem mondták meg a nyíregyházi IBUSZ-nál még július 26-án, hogy ők nem foglalkoznak helyjegy-rendeléssel? Miért hívták vissza vendégemet augusztus 10-ére? . . .

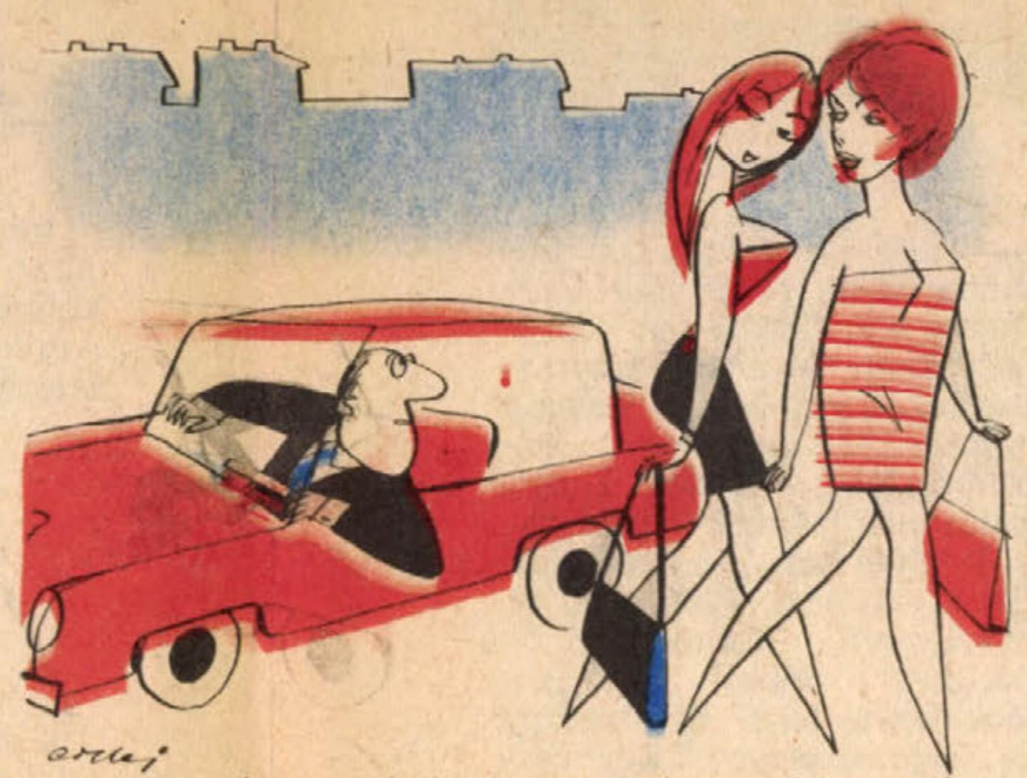
A nyíregyházi IBUSZ-iroda kirakatában ugyan ott áll a felirat: „Repülőjegyek”, de az elkövetett hibát az igazgatón kívül senki sem ismeri el. Az igazgató, mint egyetlen megoldást, a vasutat ajánlotta. Vendégem viszont minden valutáját elköltötte, s a vasúti jegyet nekem kellett megváltanom. Ki fizeti ezt nekem vissza?

Antalóczy Tiborné tanár
Nyíregyháza
Árpád u. 12.

SZEZONVÉGI KIÁRUSITÁS

ELŐKÉSZÜLETEK NOVEMBERRE

– Igaz, hogy csak Trabant, viszont ne felejtsd el, hogy már szeptember van . . .

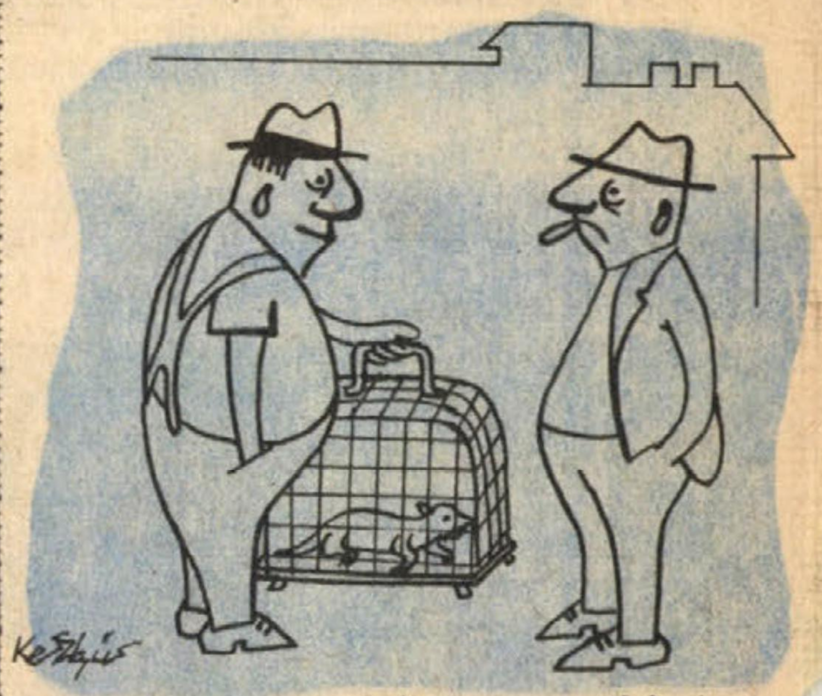

– Hívjon meg egy feketére . . .

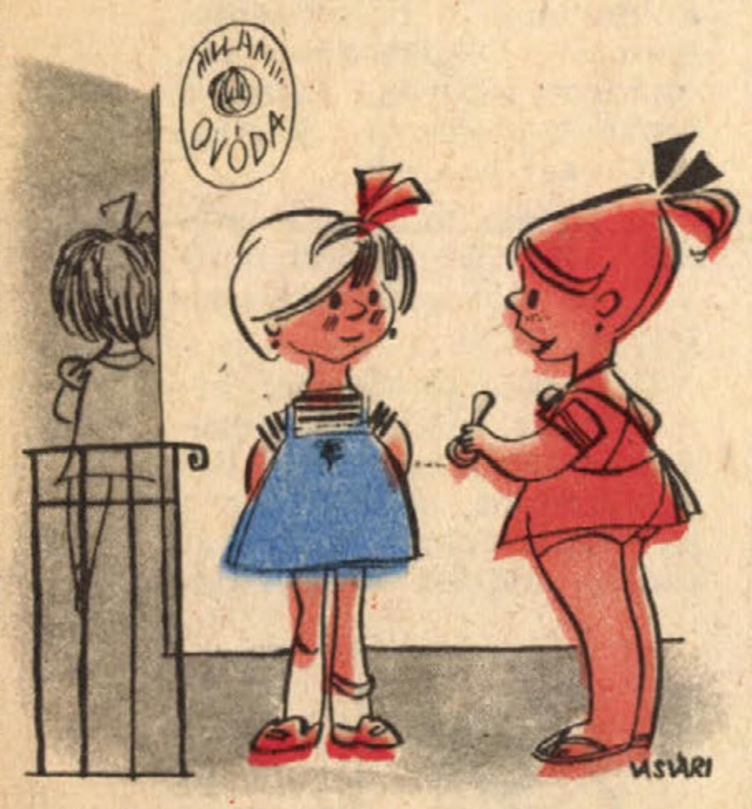
ÉLELMES JEGYÜZÉR

– Használt mozijegyet tessék! . . .

– Monguzt vásároltam, mert a feleségem egy vipera!

– Nem veszel egy cuclit?

ÚJ FŐNÖK

– Vigyék, utálom a fikuszt és szeretem a feleségemet!

– Olyan jól sikerült, hogy még az eladó lányokat is elvitték . . .

ŐSZ

DILEMMA

Napilapjainkban, a minap, feltűnő helyen az alábbi fölszólítás látott napvilágot:

„Most adja el használt hangszereit!”

Először nem értettem a dolgot. Sok ilyesfajta hirdetést olvastam már, de azokban hathatós érvekkel igyekeztek rábírni, hogy hallgassak a jó szóra. Ha ezúttal is hozzátették volna, hogy a héten igen jutányos árat fizetnek sutbavágott klarinétomért, vagy hogy itt a harmonika szezonja, használjam ki az okkáziót, máris fogom kopottas pisztonomat és viszem a vásárra, míg érdemes. De ilyesmiről nem

esik szó, csábító indokolás nincsen, úgy látszik tehát, hogy a hangszerfelvásárlási árak változatlanok.

Aztán a mondat végén fenyegető felkiáltójel ejtett gondolkodóba, Hiszen itt parancsoló mód esete forog fenn, ha nem csal a nyelvtani érzékem. De mi jogon dirigál nekem a Hangszerbolt? Máris föltámad bennem büszke őseim dacos nyakassága, s még azt se bánva, hogy a kriminálpathológia netán „ellentmondási viszketegség” címszó alatt foglalkozik majd magatartásommal, máris elhatározom: csakazértse kótyavetyélem el ócska tamburámat: hadd porosodjék a fásláda mélyén.

Ám újabb kétség kerekedik fölül vívódó kebelemben: hátha egy körmönfontan fogalmazott rendelettel állunk itt szemben? Esetleg így akarnak érvényt szerezni a csendrendeletnek, vagy kihúzni a lármás giccsdalgyártók méregfogát? Ez esetben nem habozhatok tovább: összegyűjtöm a környék fáradt hangszereit, és teketória nélkül beszolgáltatom.

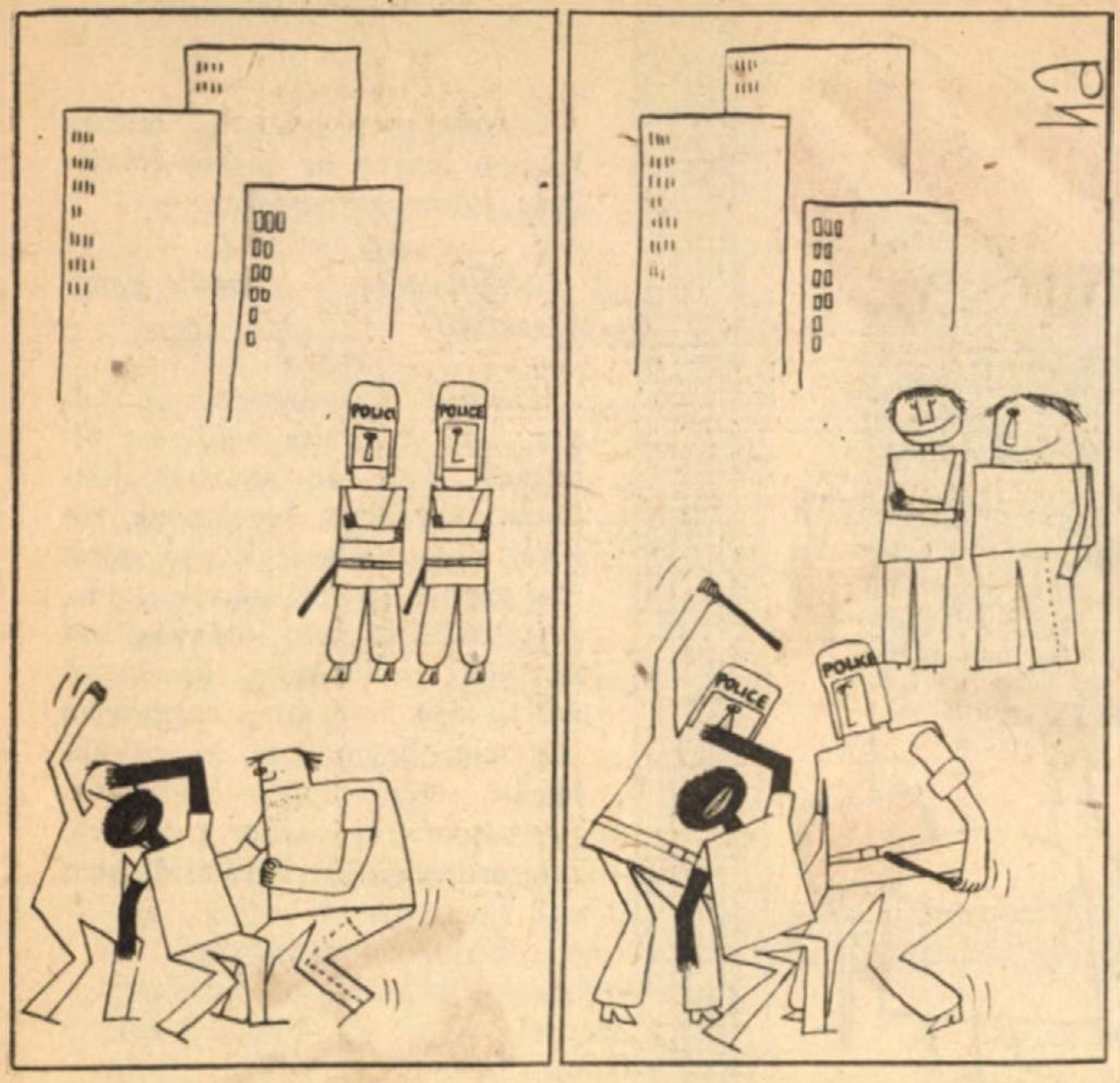
Kitépem hát pityergő gyermekem kezéből xilofonját, a szomszédban lakó hárfaművészt is jobb belátásra intem, és missziόm végeztén engedelmes állampolgár módjára elindulok elfekvő cselesztámmal a Hangszerboltba.

Az előszobában megállok. Ezt a rozsdás szájharmonikát mégse viszem magammal, elrejtem egy darabig, és megvárom, míg tisztázódik a helyzet.

Mert mit lehessen tudni, hátha két hét múlva egy újabb utasítás jelenik meg, mely így szól: *„Most vásároljon új hangszert az Állami Hangszerboltból . . .”*

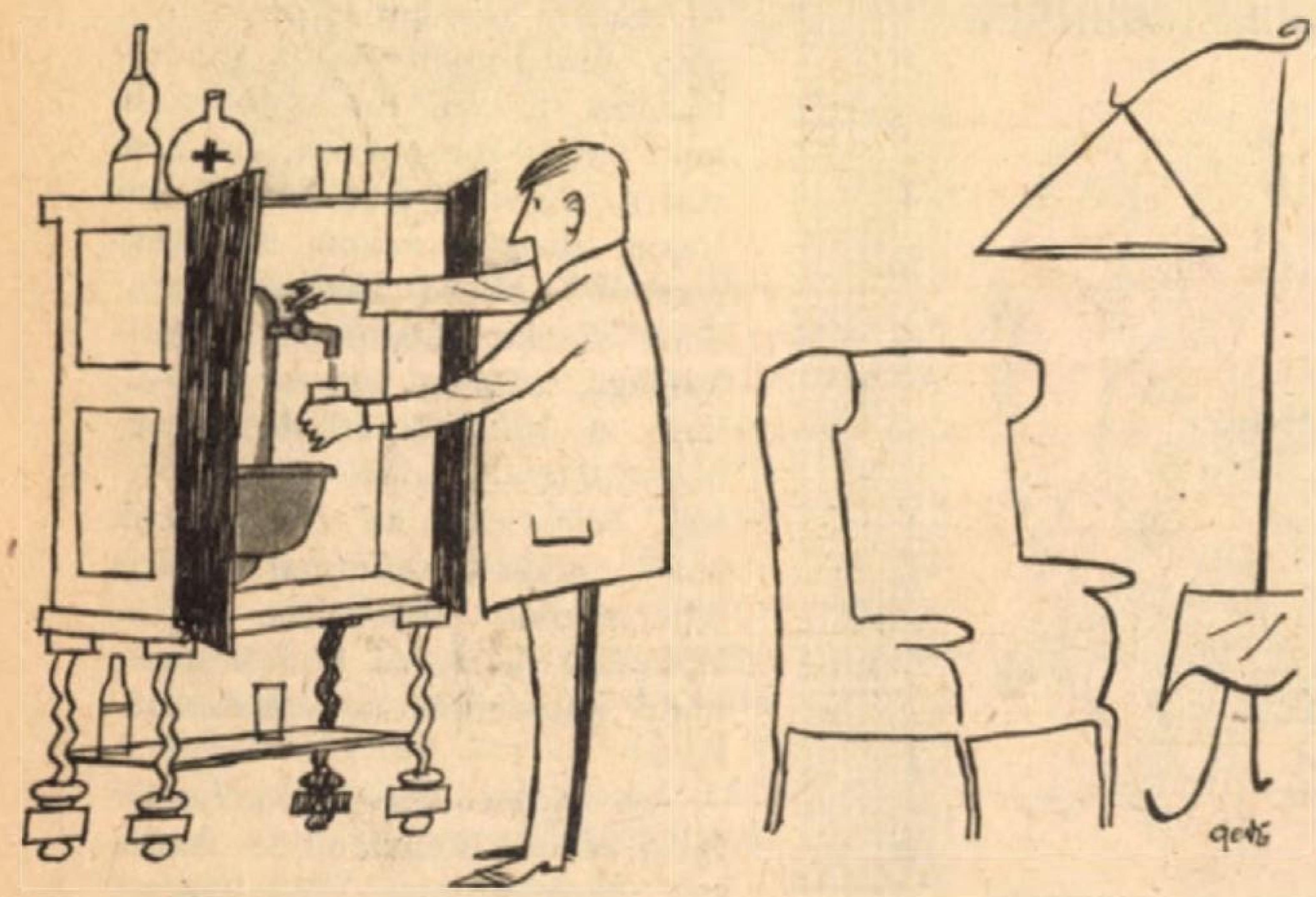
Kaposy Miklós

USA 1964

A polgárjogi törvény után

Antialkoholista

Egy angol börtönben

– Téged nem idegesít ez az állandó fűrészelés?

A MI KIS HÁZUNK

Egyszerű pesti bérházban lakom. A ház kollektívája melegszívű, érző emberekből áll. Ebben a házban törődnek egymással a lakók, és nem mennek el hideg, rideg fővetéssel egymás mellett.

Szomszédom, Glubákné, e szőkülő halántékú, középkorú hölgy tegnap is e szavakkal állított be hozzám:

— Mit szól az első emelet hétből Rozványiékhoz?

— Mit szólhatnék? — kérdeztem vissza egykedvűen.

— Hát nem tudja, hogy Rozványit tiltott határát-

lépés miatt elkapták Ceglédnél?

— Asszonyom, Ceglédtől még messze van a határ, — mondtam, miután földrajzi kérdésekben tájékozott vagyok.

— Akkor lehet, hogy egy kicsit lejjebb, de elkapták. Az asszony tegnap vitt be a férjének a vizsgálati fogságba bácskai rizses húst.

— Drága asszonyom, Rozványival ma reggel találkoztam a villamoson.

— Akkor óvadék ellenében szabadlábra helyezték. De ki gondolta volna erről a szolid külsejű emberről? — nézett rám savó tekintetével Glubákné.

— Asszonyom, nem hiszem, hogy Rozványi vétett a törvény ellen — mondtam megnyugtatóan.

— Az lehet, de amilyen rossz arca van, előbb-utóbb véteni fog. És mit szól Kálmánszkihoz, a földszint tizenegyből? Ha szeme, van, maga is láthatja: kedd és péntek esténként besurran hozzá egy vörös-hajú bestia. Olyankor lehúzzák a rollót és luxemburgi tánczenét hallgatnak. A szerencsétlen felesége meg mit sem sejt.

— Asszonyom, tudomásom szerint Kálmánszki hét éve elvált a feleségétől, aki azóta férjhez ment egy könnyűbúvárhoz.

— Akkor is. A férfiak olyan könnyen felejtenek — kiáltotta Glubákné felháborodva, majd így folytatta: — Egyébként egyesek nem tudnak okosan, beosztással élni. Tegnap véletlenül benéztem Domoszlaiék ablakán. Tudja, akik ott laknak a harmadik emeleten, a padlásfeljáró mellett. Képzelje el, bablevest vacsoráztak, de kolbász nélkül. Kérdem én: hová teszi az asszony a férje fizetését? Egy osztályvezetőnek miért kell bablevest vacsoráznia kolbász nélkül?

— Asszonyom, úgy gondolom, ehhez semmi közünk. Ha nekik úgy tetszik, bableves nélkül esznek kolbászt, vagy kolbászt esznek bableves nélkül. Ez magánügy, amihez senkinek semmi köze!

— És magának az se számít, hogy Radeczkiék, a földszint hétből kivették a lányukat a balett-tanfolyamról? Szükségük van minden fillérre, mert a férfinak csúnya kártyaadósságai vannak.

— Nálam még az se számít — közöltem Glubáknéval, és udvariatlanul ásítottam egyet.

Glubákné sértődötten becsapta az ajtót, becsengetett a földszint hétbe Radeczkiékhoz, ahol bizonyára elújságolta, hogy az utóbbi időben olvashatat-

lan förmedvényeket írok, és gyanítja, hogy az angol vonatrabló az én segítségemmel szökött meg a börtönből.

Nálunk éjjel tizenkettő körül a rádiókat elzárják, lassan kihúnynak a fények. Glubákné kikönyököl szobája ablakán, éberen figyel. Lesi, hogy Bereczkit meglátogatja-e a menyasszonya, és hogy Törökné még mindig azt az ócska flanell hálóinget hordja-e.

Éjszaka van, csak Glubákné virraszt a csillagokkal.

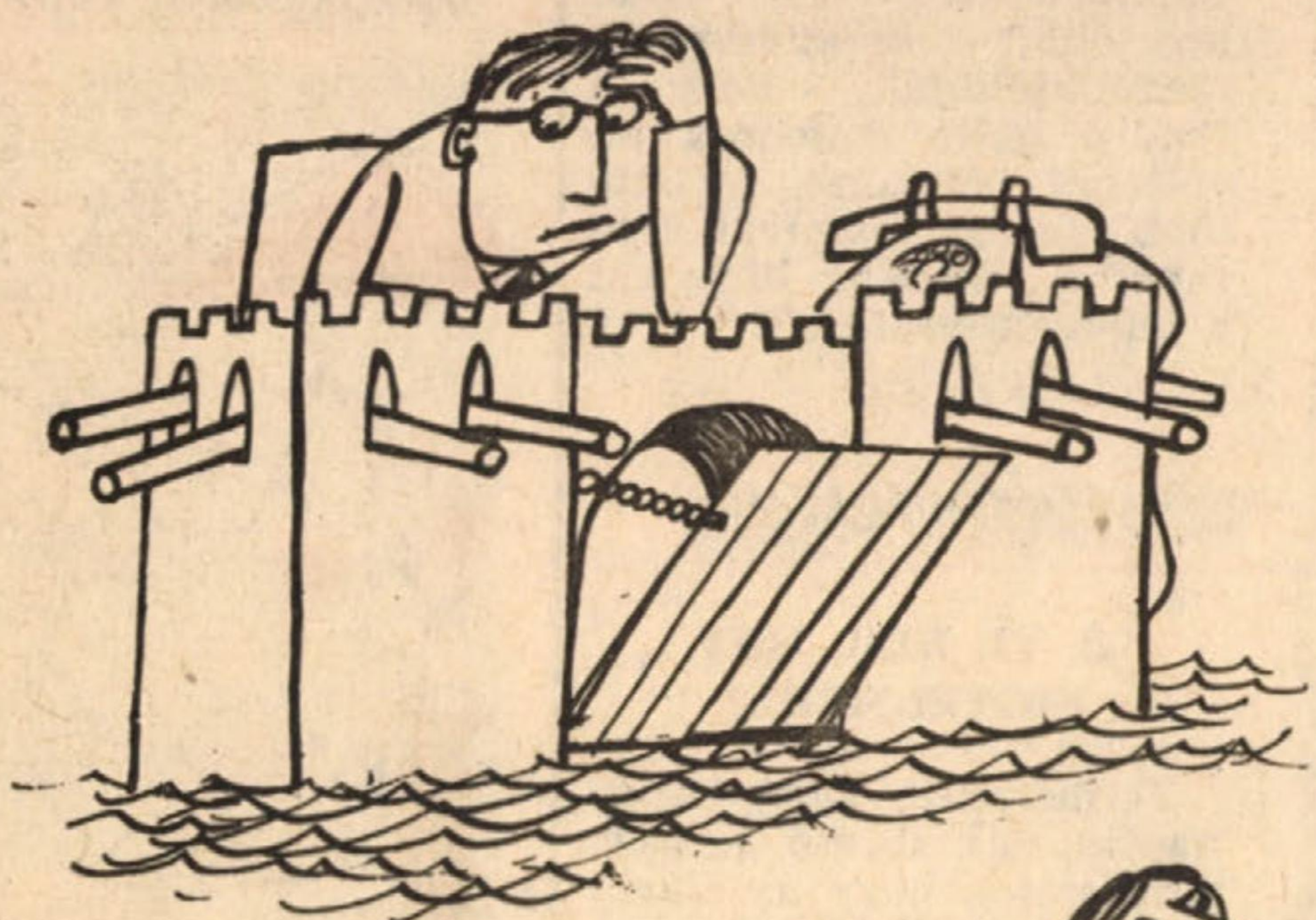
Galambos Szilveszter

Várnai György rajzai

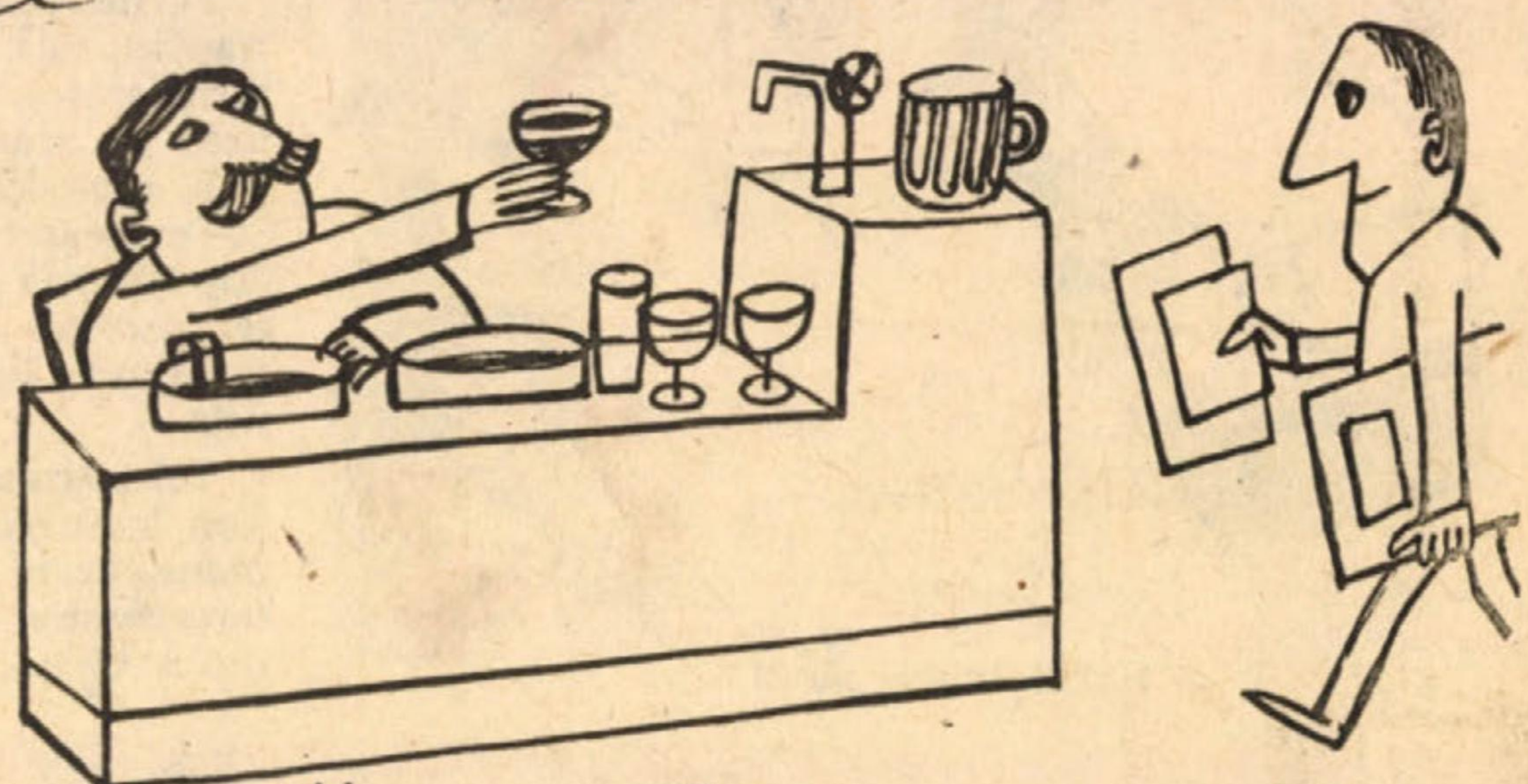
FŐNÖKI ÍRÓASZTAL

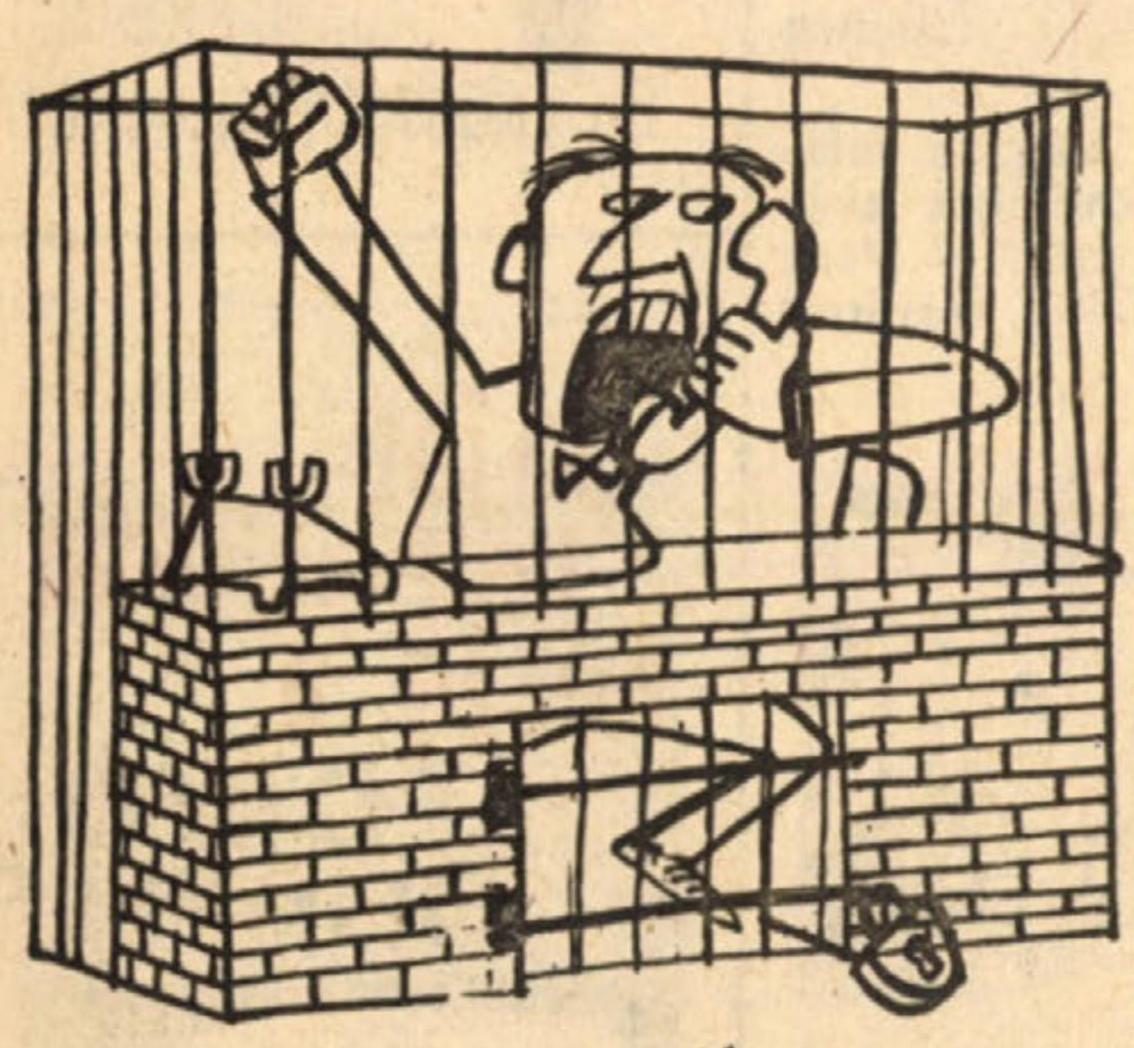
a beképzelt

az óvatos

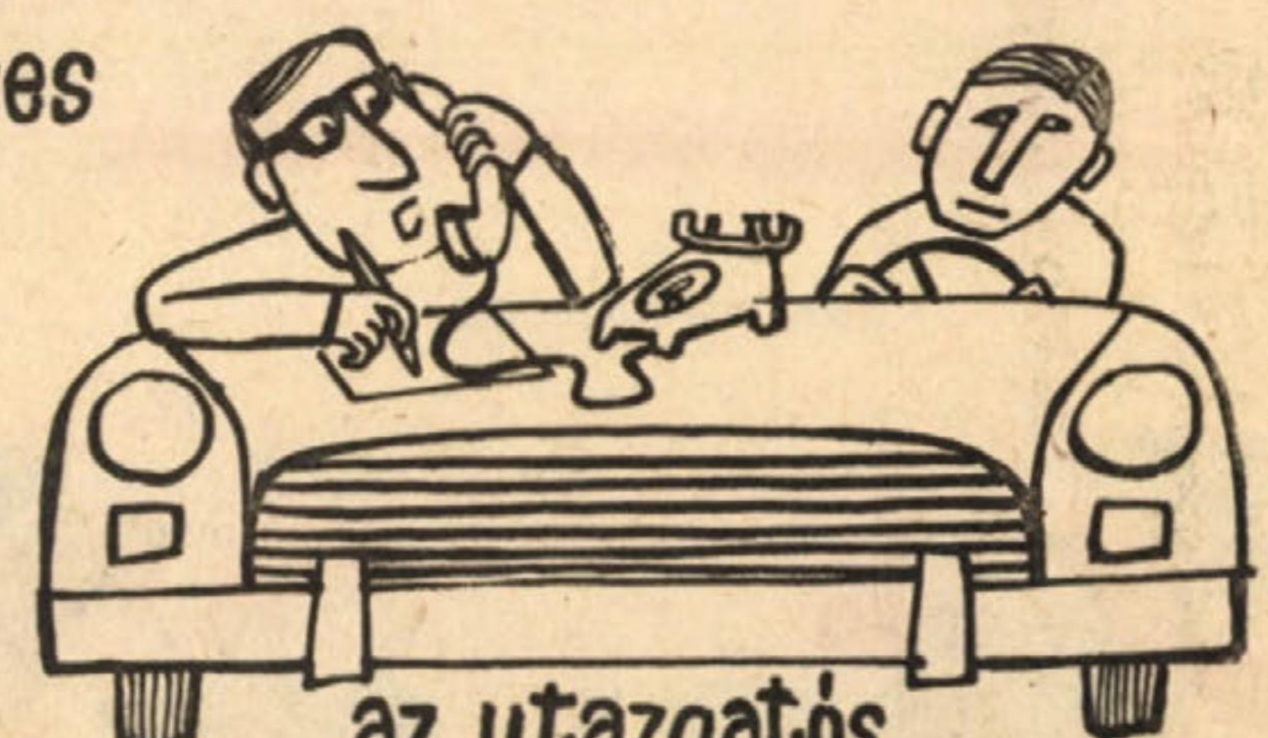

a kedélyes

az ingerlékeny

várnai

az utazgatós

Kissék a Lanovkán

A Kiss-házaspárral régebben egy házban laktam Pesten, a Munkácsy utcában, de nem voltam velük beszélő viszonyban.

Most a Lanovkán pillantottam meg őket, a függővasúton, amely a Lomnici csúcsra vitt fel bennünket.

Alattunk fenyőerdők, felettünk égbenyúló hegyek látszottak, de Kissék mindezt nem élvezték, mert a férj a noteszát vizsgálgatta, és megállapította, hogy három koronájuk hiányzik. Gyanakodott, hogy a reggelinél az önkiszolgáló büfé pénztáránál felejtették, ezért elhatározták, hogy mihelyt leérnek a kétezerhatszáznegyven méterről ezeregynéhány méterre, akkor szóvá teszik az ügyet és akkor talán visszakapják a pénzt.

Közben a függővasút – mit sem törődve a három koronájukat féltő Kissékkel – egyre feljebb haladt, de a házaspár teljesen megfeledkezve a festői tájról, azon töprengett, hogy talán mégsem a pénztárnál hagyta a három koronát, hanem esetleg elvesztették.

A függővasút ezalatt elhagyta a fenyőóriásokat, és már a törpefenyők fölött haladt. Később már a törpefenyők is eltűntek, csak szürke kő látszott, a hegycsúcs pedig egyre közeledett felénk. Ekkor Kovácsék, Kissék ismerősei kerültek a terítékre. Kissné epésen kérdezte, hogy miből telik Kovácséknak a Grand Hotelre, ahol ötven koronán alul nem lehet megebédelni. Kiss erre kiszámította, hogy egy rendes ebéd ára a Grandban legalább hatvan korona.

A mélyben Tátralomnic látszott... A Grand, ahol Kovácsék hatvanért ebédeltek, kockacukor nagyságúnak tűnt, a szürkés, pirosas hegyóriások félelmetesen szépek voltak, és Kissné elpanaszolta férjének, hogy Kovácsék vették meg az utolsó hetvenkoronás sporttáskát, amely Pesten százötvenbe kerül. Férje megnyugtatta, hogy viszont nekik sikerült harminchat koronás teniszcipőt szerezniük, Kovácséknak azonban nem jutott.

A Lanovka célhoz ért, az utasok kiszálltak. Elhatároztuk, hogy felmászunk a legmagasabb sziklára, hogy az alattunk elterülő hegyóriásokban gyönyörködjünk, Kissék azonban leültek egy kőre és számolni kezdtek. Megállapították, hogy még két kombinét és egy harmincnyolc koronás bőröndöt tudnak vásárolni meglevő pénzükből, amelyet kétszer is átszámoltak. Amikor ezzel végeztek, Kiss az órájára pillantott és ijedten megszólalt:

– Bezárják az áruházat! Siessünk, még elérjük a lefelé induló Lanovkát!

Noteszában kipipálta a Lomnici csúcsot és rohanva megindult lefelé.

(p. l.)

Mikrobusz

– Halló! Utolsó járat!

Iskolareform

– Odanézz! Úgylátszik, a felsőben biológiából is van politechnikai gyakorlat...

HÍZIK A FÖLD

Jó lesz, ha a Nap összeszedi magát, vagy a görbült tér-időhöz fordul segítségért, mert a Föld egyre nehezebb lesz. A Nemzetközi Csillagászati Unió egyik legutóbbi kongresszusán megállapították, hogy a Földre hulló meteorok jóvoltából bolygónk naponta több tízezer tonnával gyarapodik. Meddig bírja ezt a jelenlegi hajtóerő?

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

A VI. KER. HKI FIGYELMÉBE!

Természetes, hogy néha-napján esik az eső. – Nem természetes, hogy az Eötvös utca 39. számú bérház lakóinak a nyakába folyik.

Természetes, hogy egy bádogcsatorna kilyukad. – Nem természetes ennélfogva a tetőzetről lezúduló víztömeg útja.

Természetes, hogy a falakon lecsurgó víztől hat lakás mennyezete beázik. – Nem természetes, hogy a csatorna nincs kijavítva.

Természetes, hogy a lakók egyre-másra sürgetik a 7. sz. Házkezelőséget a hiba kijavítására. – Nem természetes, hogy a kérelem süket fülekre talál.

Természetes, hogy a felelősnek felelnie kell. – Nem természetes, hogy nem felel.

Természetes, hogy ezek után a lakók a Ludas Matyi segítségét kérik.

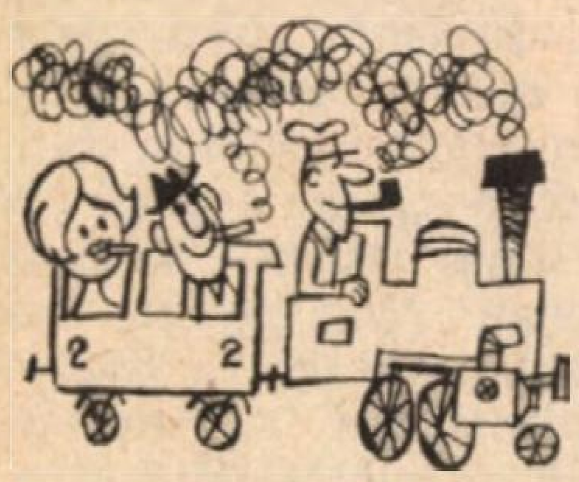
Solti Molnár István
és hat lakótársa

E heti hirdetéseink

Pesti tudósítónktól

A dohányosok bizonyára idegenkedve fogadják azt a külföldön itt-ott már megvalósított tervet, hogy a villanymozdony által vontatott gyors- és sze-

mélyvonatokon megtiltják a dohányzást. Pedig a dolog logikus, velejár a füstnélküli vonat fogalmával. Ha a mozdony nem füstölhet, miért tegyenek kivételt az utasokkal?

*

Az eszperantó világjelentősége tagadhatatlan, de úgy látszik, a mesterséges világnyelvnek is vannak fogyatékosságai, amint azt

egyik ismerősöm fejtette ki:

— Mégsem tanulom meg az eszperantót. Nem lehet eszperantóul káromkodni!

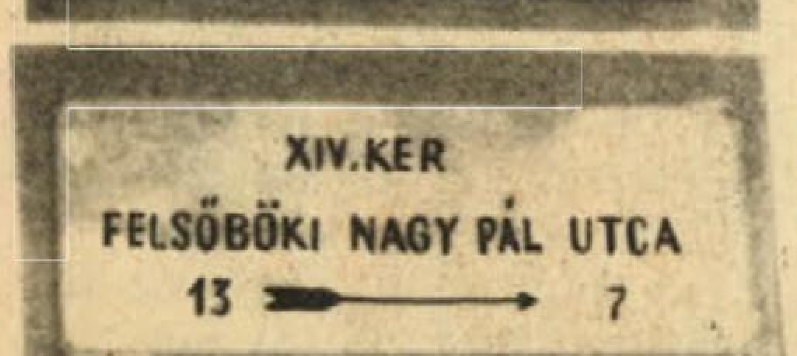
f. l.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

BÁNTJA A SZEMÜNKET!

A Felsőbüki Nagy Pál utcának a Nagy Lajos király útja felőli oldalán egymással farkasszemet néz a Felsőbüki és a Felsőböki utcanév. Vajon meddig? Mikor veszik észre az illetékesek a hibát?

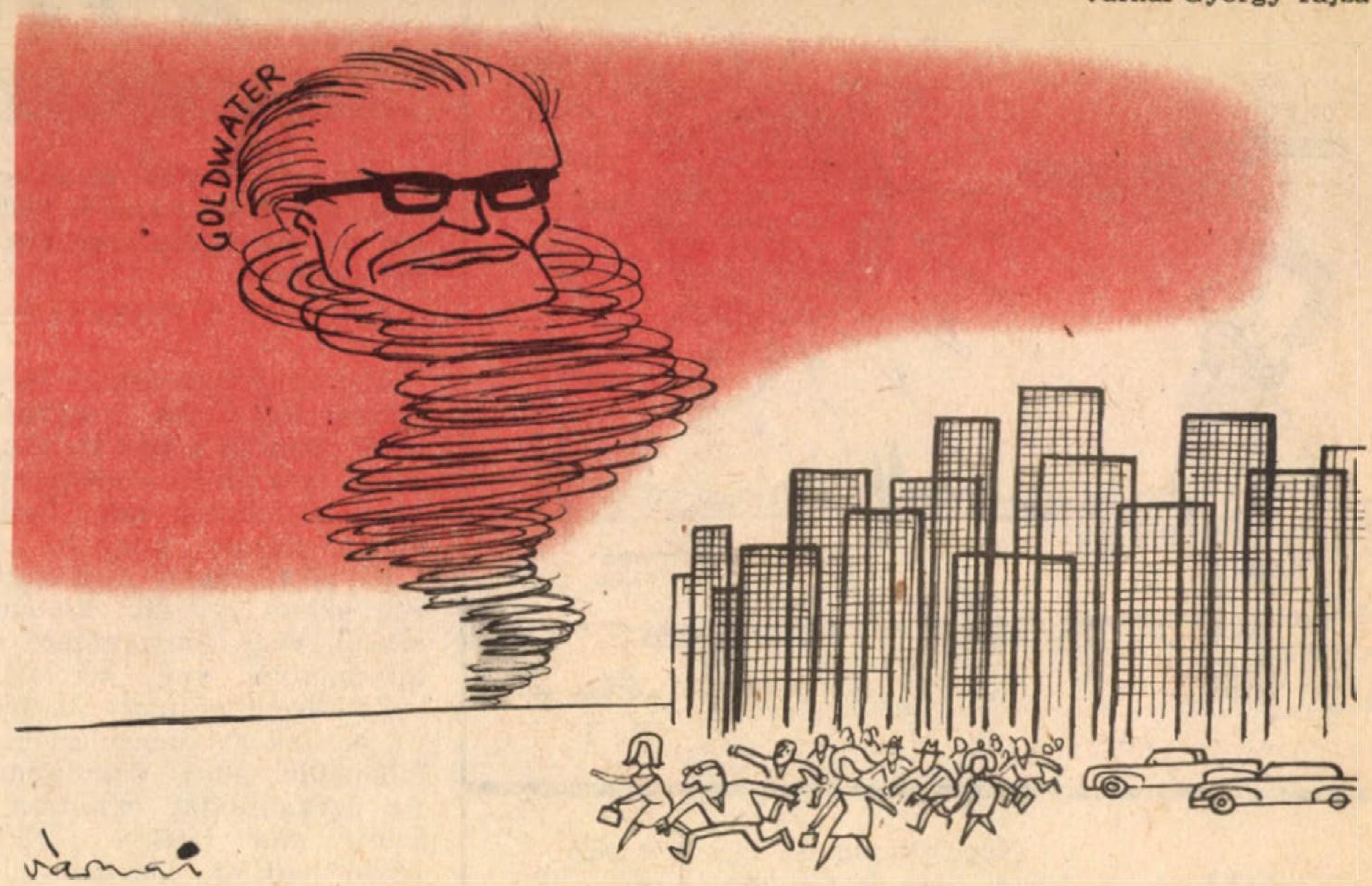

Felsőbüki és nem Felsőböki!

A Barry hurrikán fenyegeti Amerikát

Várnai György rajza

Egyoldalú telefon

KAPUKULCS-KÉRDÉS

Kedves pesti bérházlakók,
Van okunk, hogy dalra gyújtsunk:
Csekély havi átalányért
Lesz már saját kapukulcsunk.

Érdekelt az ügy visszhangja,
Megkérdeztem néhány férjet,
Itt adom a válaszukat,
Hogy máris a tárgyra térjek:

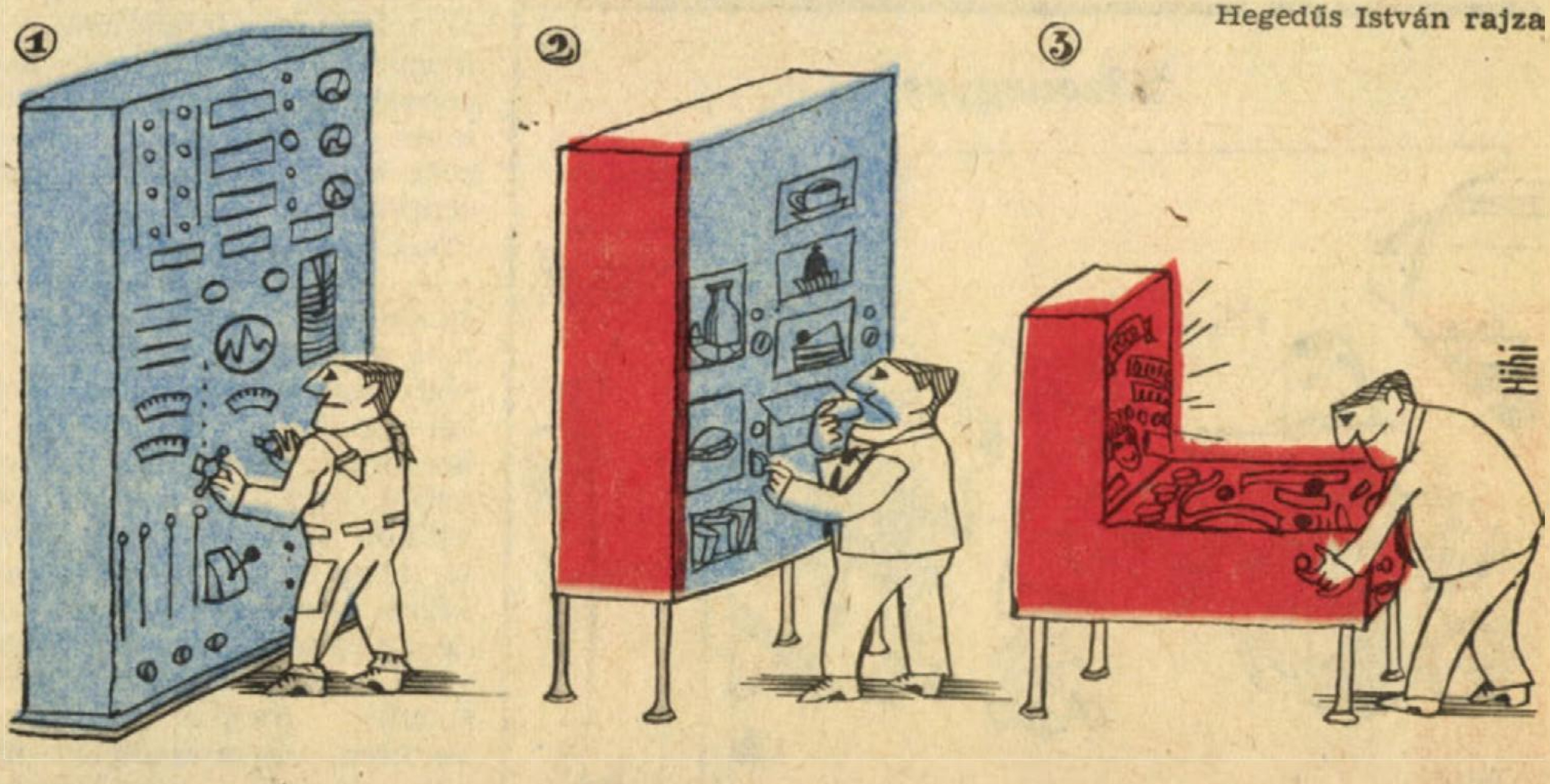
Ha lesz saját kapukulcsunk,
Akkor is lesz saját nejünk,
Aki, hogyha kimaradunk,
Pörölni is képes velünk.

Kieszelhetnék hát azt is
Ama illetékes helyek:
Mennyi havi átalányért
Nem muriznának a nejek?

Hidvéghy Ferenc

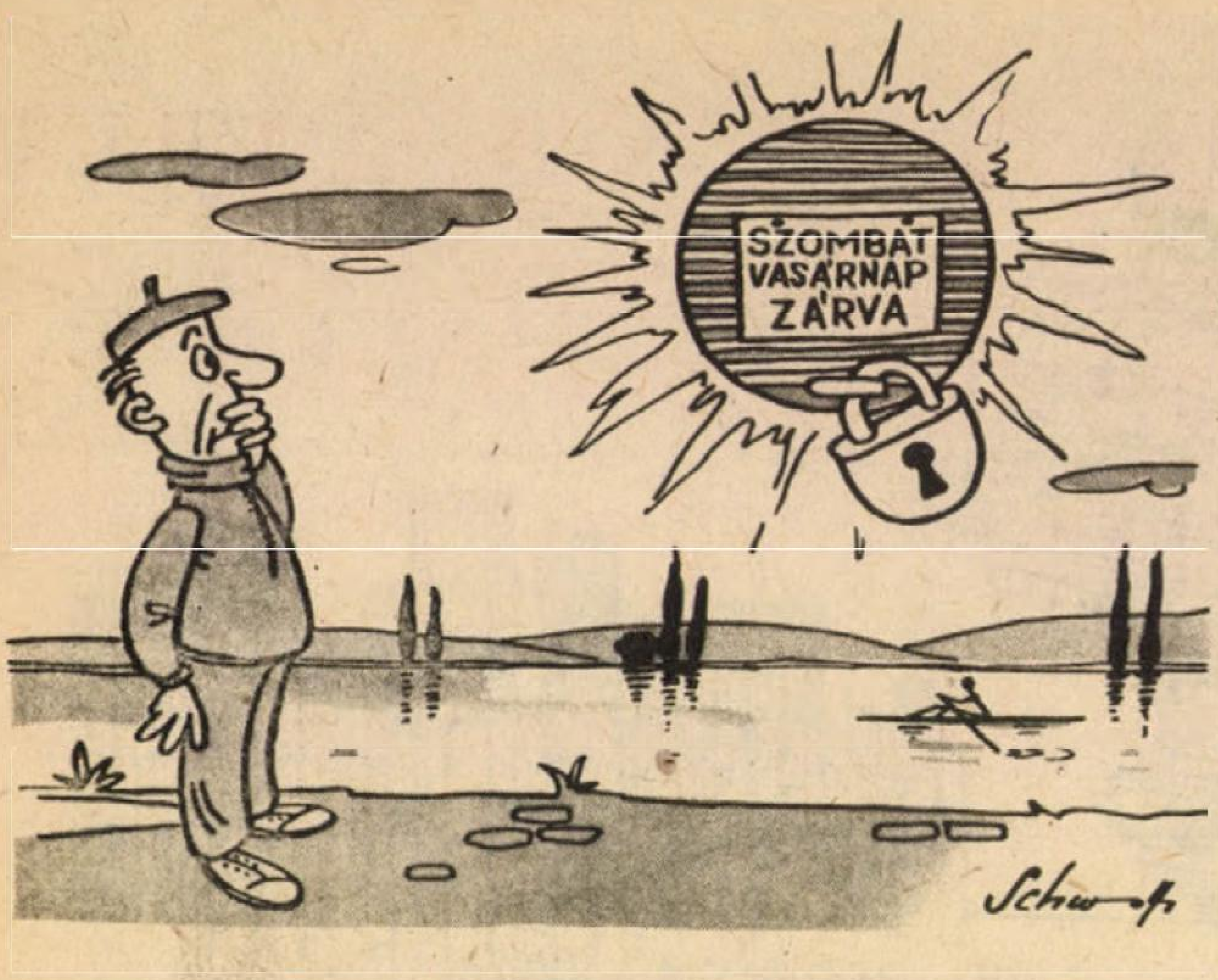
Gépkorszak

Hegedűs István rajza

Munka — Étkezés — Szórakozás

Időjárásjelentés

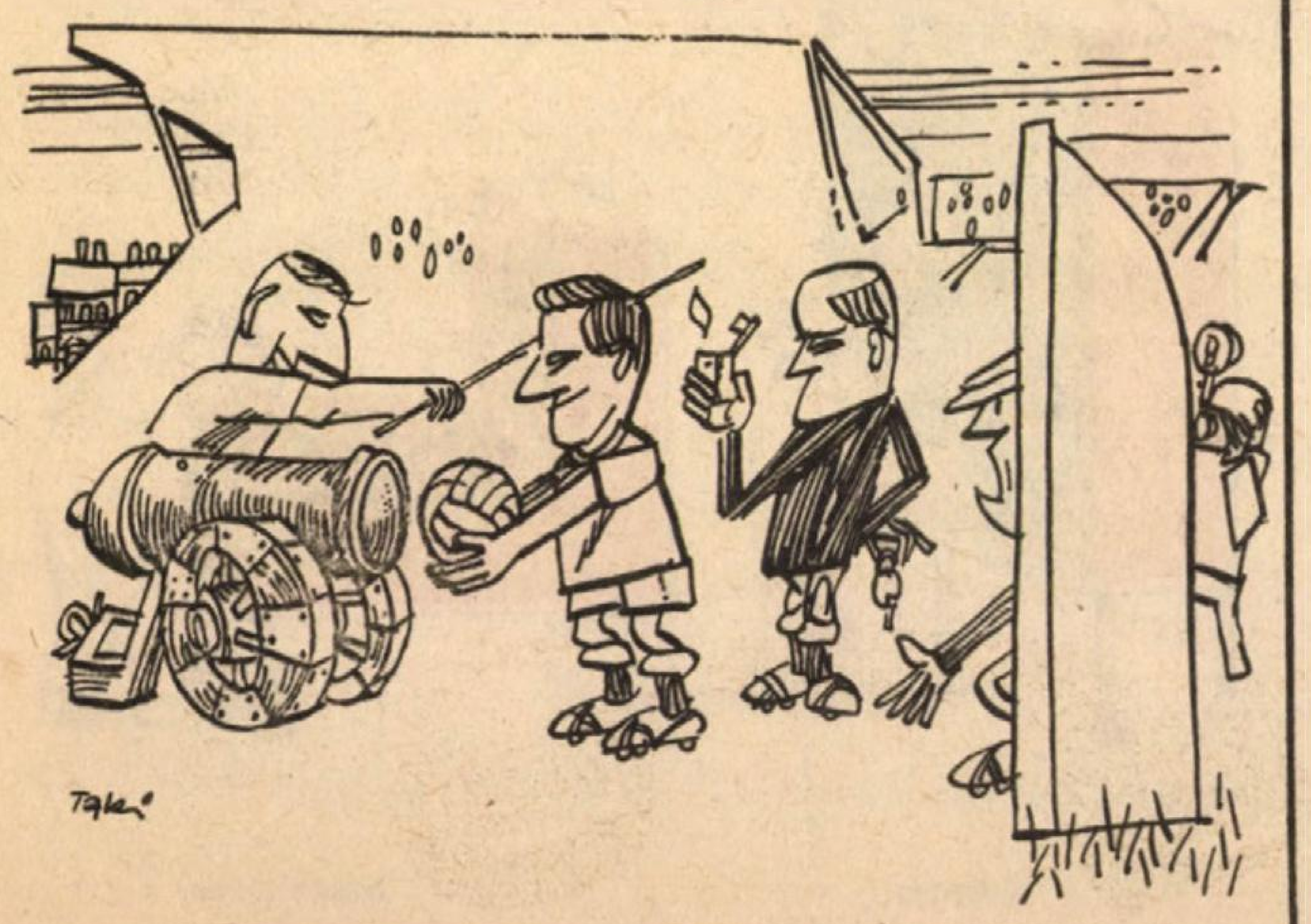
Elég-tétel

A Nagykörúton áll egy ifjú pár,
fiú és lány, ki villamosra vár.
Ó, milyen jó is látni őket,
a szerelembe merülőket,
kik egymást nézik hosszan, mélán!
A lány ezt súgja: – Édes Bélám!
A fiú zsongja: – Évikém!
És rájuk tűz az égi fény.
Eltelik pár perc; kézenfogva
felszállnak ők a villamosra,
a lány leül egy üres helyre,
a fiú áll, őt átölelve.
Ámde a másik állomáson
felszáll egy démon ördögszárnyon,
s míg igézettel van teli,
a fiú megtetszik neki.
Az ifjú nézi meghökkenve,
s bár tiltakozik mély szerelme,
az idegen nő szeme, karja
a tekintetét fogva tartja.
A lány felpillant: jaj, mi történt?
S már látja is a vészes örvényt,
mely mint egy szörnyű lelki bendő,
a szegény, gyönge és esendő
férfiút lenne elnyelendő!
Fölháborodjék tán? De nem!
Más itt a harci védelem!
Jobb, hatásosabb bosszút forral:
fölkel helyéről bájmosollyal
és szíves szóval mondja néki:
– Ó, üljön hát le, kedves néni!

Lovászy Márton

Tizenegyes

A FEGYVER

(DRÁMAI TÖRTÉNET EGY RÉSZBEN)

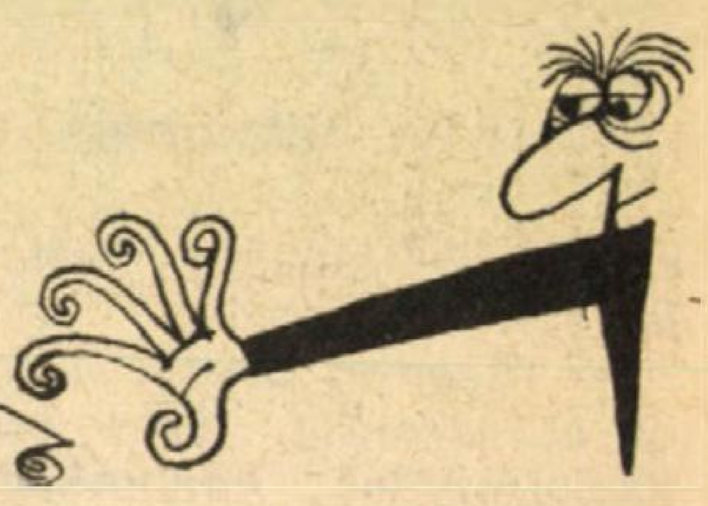
Szín: Hatalmas előadóterem, melynek csendjét csak 199 toll percegése teszi elviselhetetlenné.

Szereplők: A Puska és Én.

*

Már egy félóra telt el. Még semmit sem írtam. A szűzien fehér papírlap a pad szelíden lejtő lankáiról embertelen gúnnyal meredt rám. Csak annyit tudtam, hogy ha ez a pót-pótzárthelyi nem sikerül, akkor egyetlen kiutam marad: vagy megtanulom a matematikát, vagy kétoldali bokasüllyedésemmel dacolva, beállok az Idegenlégióba. Pillanatok alatt döntöttem. Az egyszerűbbet választom. Szinte már látom Afrika kéklő partjait, kezdtek feltünedezni a sudár pálmafák, amikor halomra döntve minden számításomat, megjelent életem egén Ő, s megjelenésével kezdetét vette eseménydús pályafutásom legnehezebb másfél órája. Gyönyörű parabolisztikus ívben szállt felém, fehér volt, mint egy angyal és kicsire volt összehajtogatva, mint minden puska. Halk koppanással esett le elém, és egy pillanatig úgy éreztem, meg vagyok mentve hazám, a Magyar Népköztársaság számára. Villámgyors, mohó mozdulattal kaptam utána, Ő azonban könnyed, kisportolt szökelléssel leugrott a padról, gurult a földön egy métert, majd megállt, pontosan a két padsor között. Fel kell vennem – villant fel bennem a zseniális gondolat. De hogyan tévesszem meg a teljes létszámmal bent cirkáló Matematika Tanszéket. Néhány gyors, elterelő hadmozdulat következett. Felírtam a papírra a nevemet, majd jól sikerült mozdulattal a földre ejtettem a tollamat, lehajoltam, s megpróbáltam elérhető közelségbe kerülni az életet jelentő papírdarabkához. A kezem azonban pontosan hat centiméterre tőle megszűnt tovább nyúlni. Nem érem el! – hasított agyamba a szörnyű gondolat, miközben vállamat a padnak feszítve, kétségbeesett erőfeszítéssel még két centimétert áthidaltam a kettőnket elválasztó légüres térből. Közben a vállam irányából halk reccsenés jelezte, hogy egy pár napig bal kézzel leszek kénytelen minden megmozdulásomat elkövetni. A Puskát azonban nem sikerült megkaparintanom. Letörten egyenesedtem föl, bal kézzel megtöröltem gyöngyöző és halkan őszülő halántékomat, s gondolataim ismét a légió felé szálltak... Orán, kék tenger, sárga homok, vad beduinok, fátyolos sexbombák, díszlépés, a Szahara végtelen dűnéi! Apropos, díszlépés! Miért is vannak nekem olyan szép, hosszan elterülő lábaim, ha nem azért, hogy most végre, húsz év után, valami hasznát is vegyem? Még egyszer lemértem a távolságot, s óvatosan, centiméterről centiméterre kezdtem megközelíteni a cipőm orrával az ígéret földjét.

És ekkor a hátam mögül lépések hallatszottak. Megdermedtem, a homlokomat verejték lepte el, s a még mindig üres papírlapra őrült gyorsasággal az Anyám tyúkja első sorait kezdtem el írni. A Matematika Tanszék egyik őrjárata haladt el mellettem és a következő pillanatban egy 44-es barna félcipő jól sikerült felszabadító rúgással megoldotta a problémát. A Puska és Én elérhetetlen távolságba kerültünk egymástól, és ezután már hiába leltároztam végig a testrészeimet, kétméteres darab nem szerepelt a repertoáromban.

Az utolsó eszközhöz folyamodtam. Felálltam, s mint, aki már minimum háromféle módszerrel oldotta meg a táblára felskiccelt problémákat, az asztalhoz siettem, két ív tiszta papírt kérni. Őszinte csodálattal meredtek rám mindenfelől, és én az übermensch mosolyával az arcomon szuggeráltam a földet, a legeslegutolsó reménysugár után kutatva. Meglátni és felkapni egy pillanat műve volt. Remegő térdekkel ültem vissza a helyemre, s végtelen biztonságérzet töltött el. Csao-csao Orán, fátyolos tündérkék, végtelen Szahara. A megoldás és a Puska a kezemben van. A teljes diadalt már nem lehet elvitatni tőlem. Óvatosan bontottam ki, s olvasni kezdtem. Azóta a bal arcom állandóan rángatózik és az egyetlen, ami érdekel, a vízöblítéses homokóra feltalálásának problémája.

A papíron ugyanis ez állt: „Könyörgöm, küldj egy puskát, egyetlen példám sincs kész!"

Puskás Levente

NE CSAK A PATYOLAT RENDEZZEN SORSOLÁST!

A Patyolat 2 személyes, 1 hetes párizsi utazást sorsol ki azok közt, akik bizonyos holmijaikat augusztusban és szeptemberben nála mosatják. Azelőtt én is a Patyolatnál mosattam, de felhagytam vele, mert a vállalat túlterhelt: sokáig kell várni a munkára és sorba kell állni a beadásnál és kiváltásnál. Én tehát nem vehetek részt a sorsolásban. Mivel azonban én is szívesen megjárnám a francia fővárost másnak a költségére, azzal a javaslattal állok elő, hogy olyan intézményünk is rendezzen sorsolást ügyfelei számára, amely intézménynél minden ma-

gyar állampolgár megfordul. Legalkalmasabbnak találnám erre a célra az SZTK-t, hiszen a körzeti orvosi rendelőkben előbb-utóbb mindenki megfordul, bölcsőtől a sírig.

Lehetne osztályozni is a sorsolásnál, hiszen nem méltányos, hogy a Patyolatnál egyforma eséllyel indul az, aki csupán két zsebkendőt mosat és az, aki az ágyneműjét adja be tisztításra. Javaslom: az SZTK kisebb nyári influenzára bécsi utat, komolyabb tüdő- vagy mellhártyagyulladásra pedig párizsi vagy brüsszeli utazást sorsoljon ki.

(h—s)

SAJNOS...

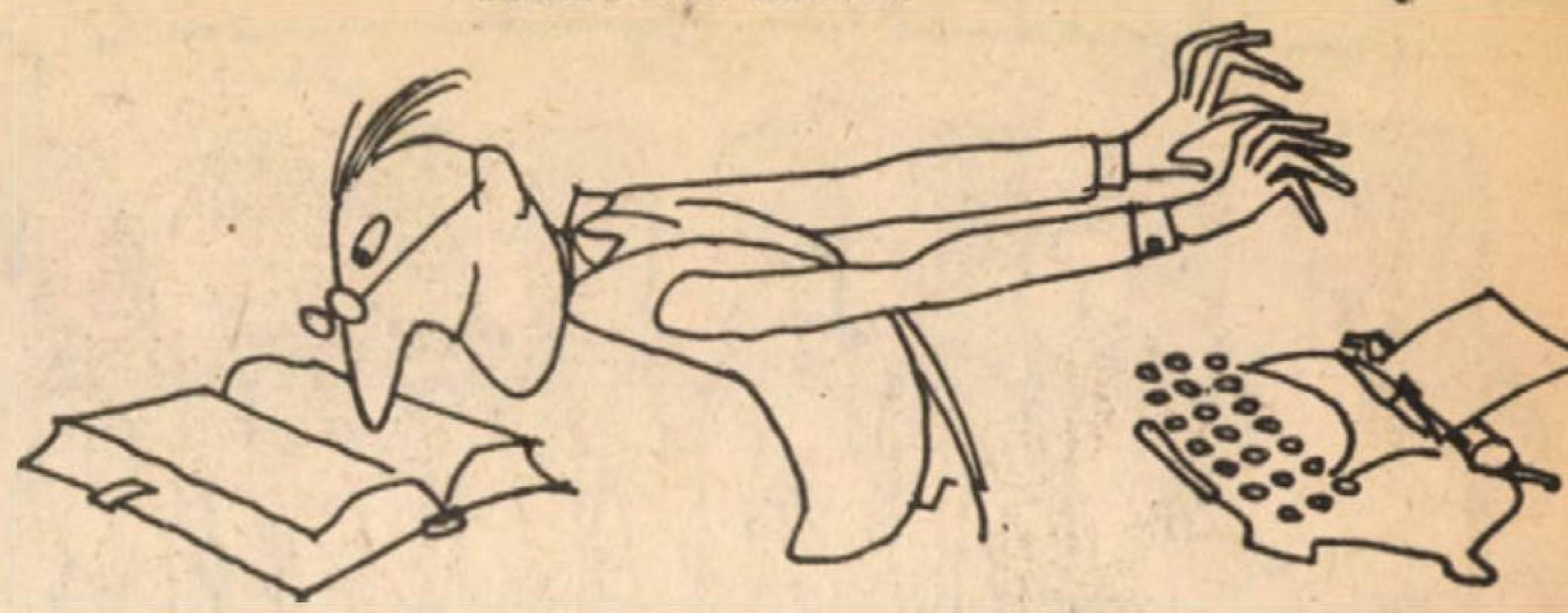
Nem közölhető kéziratot küldtek:

D. János, Gyöngyös. – B. A. Pécs. – D. István, Sátoraljaújhely. — K. József, Pécs. – T. Gábor, Kecskemét. – P. M. Bp. XXI. – P. János, Szabadkeresztúr. – V. Miklós, Sashalom. – K. D. Nagykanizsa. – P. László, Bp. VIII., Vas u. – M. Miklós, Szolnok. – V. Gyula, Kaposvár. – B. Béla, Bp. XX. – T. Lajosné, Kaposvár. – Sz. Judit, Jászberény. – H. Lukács, Kemecse. – B. Miklós, Tiszacsermely. — K. Mária, Érd. – H. András, Bp. VII., Verseny u. – B. János, Gyöngyös. – O. Ede, Környebánya. – G. Edit, Karancsberény. – F. László, Bp. XIII., Tahi u. – G. István, Szeged. – B. József, Bp. XV., Bocskay u. – Ny. Imre, Bp. XI., Daróczi u. – K. László, Bp. VI., Bajcsy Zs. út. – G. László, Bp. XX. – S. Dezső, Bp. I., Pálya u. – B. Erzsébet, Bp. XIII., Váci út. – P. Judit, Mór. – F. Antal, Bp. VIII., Kállai É. u.

Karandas rajzai

BOLGÁR HUMOR

ALKOTÓI IHLET

– Ezek szerint ez az ön dossziéja, kartársam . . .

DÉLI GYÜMÖLCS

A DOGMATIKUS

– Nem értem! Ez most támogatja a párt politikáját, vagy nem támogatja . . .

ÖNKRITIKA

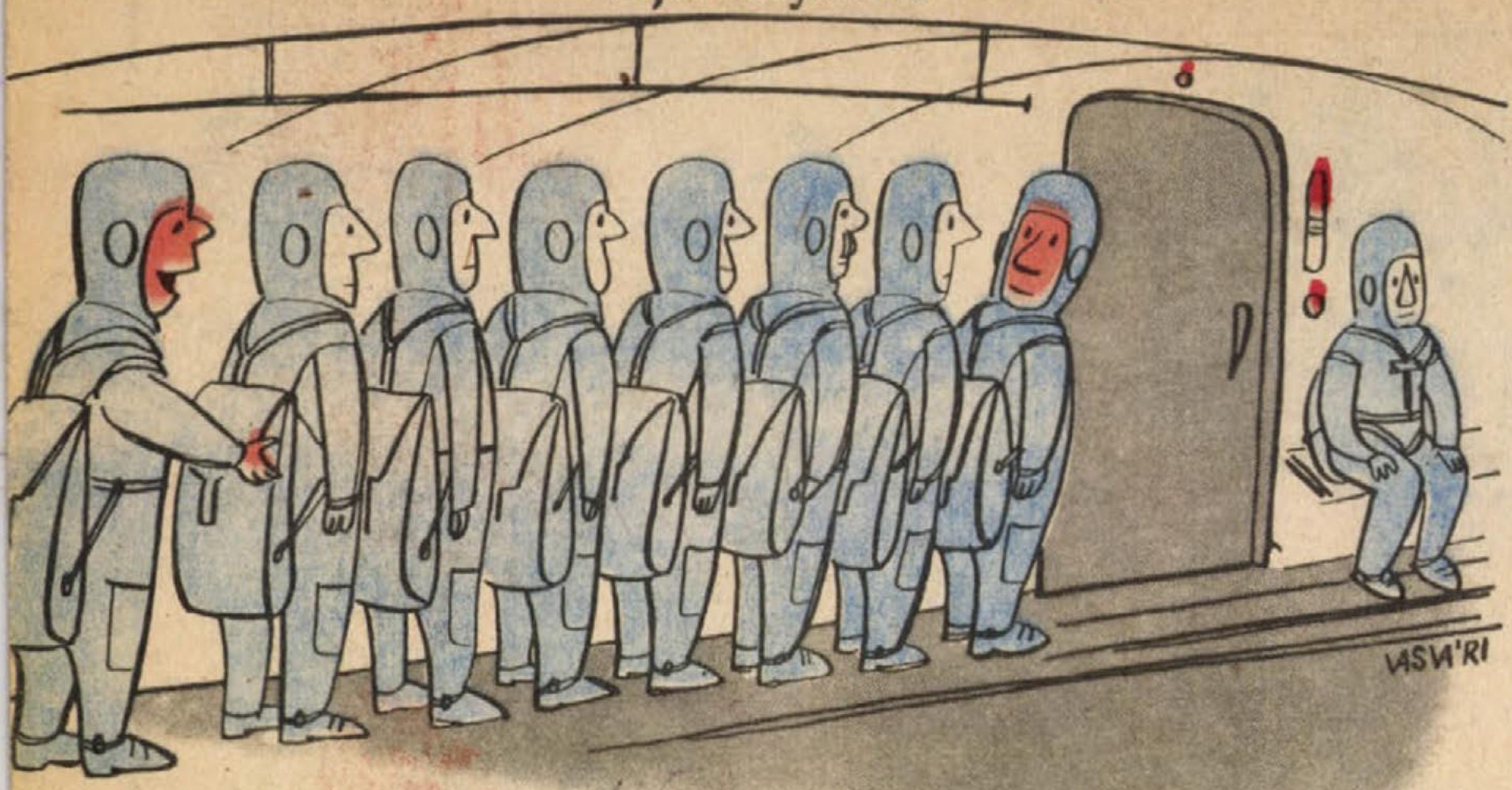

– Tudom, hogy már nincs személyi kultusz, de még mindig nem tudom kimondani, hogy ön hibásan dolgozik, főnök kartárs . . .

ÚT AZ ÉLETBE

Ejtőernyősök

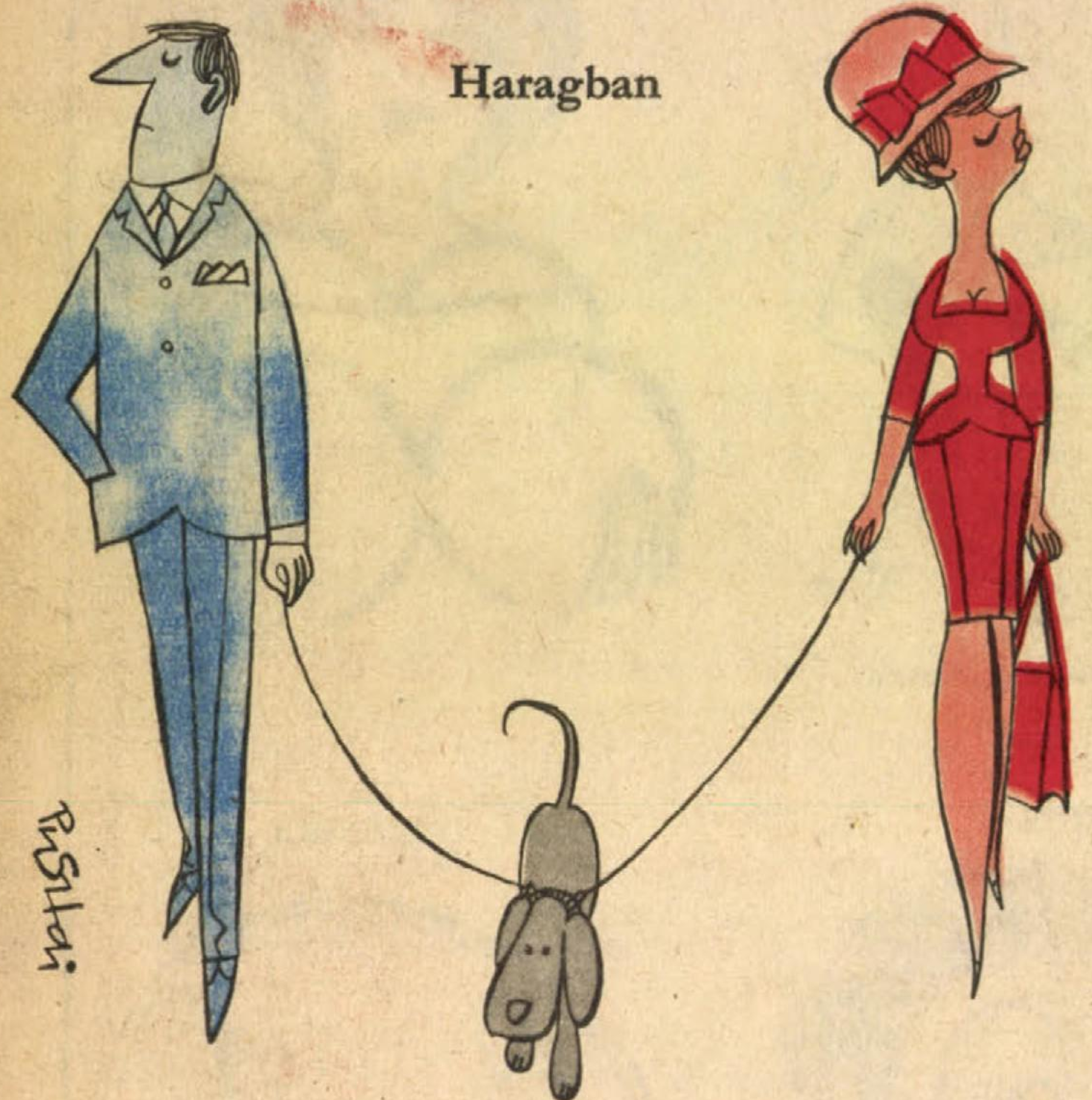

– Tetszett már jelezni?

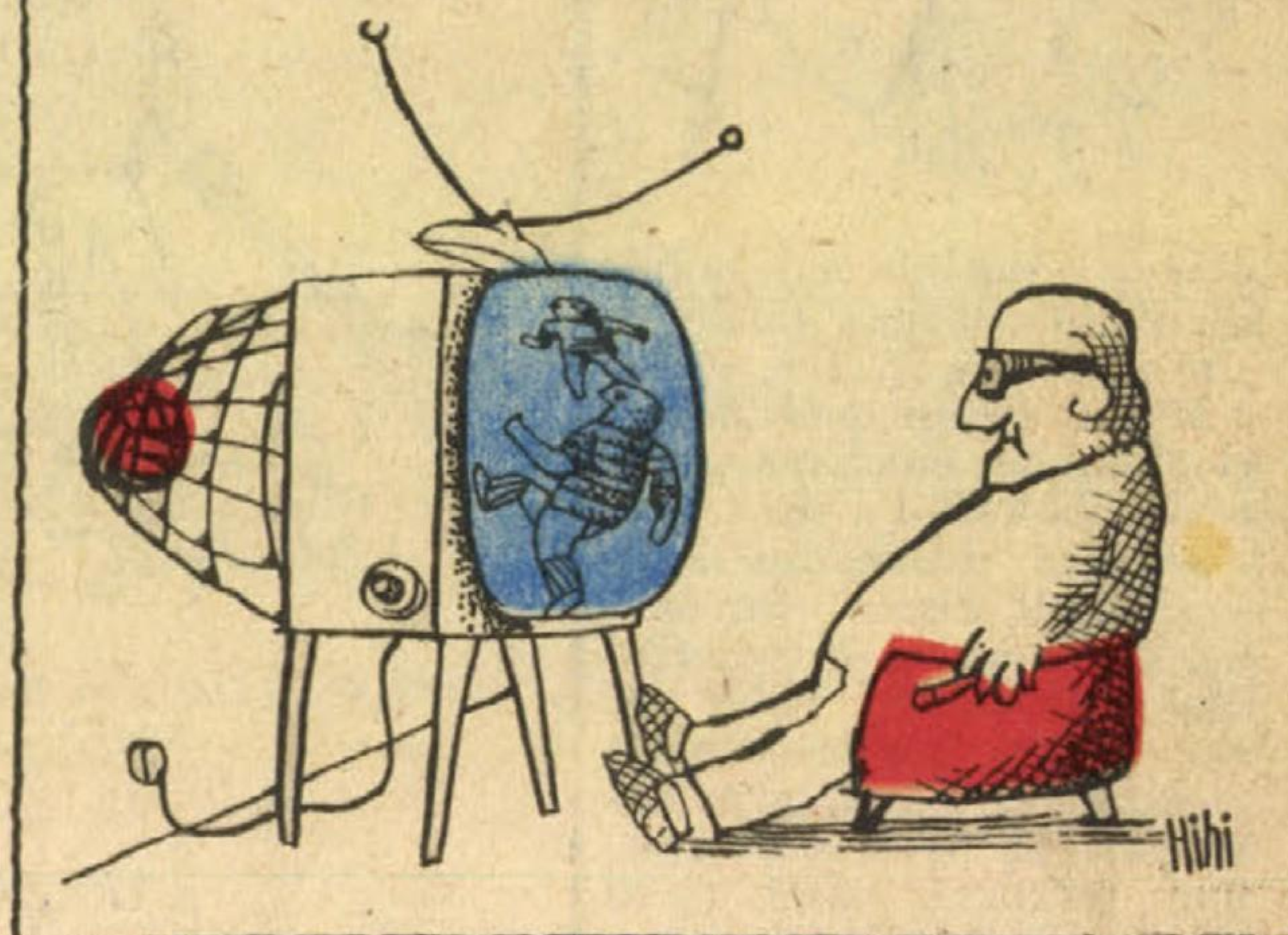
Kezdődik a tanítás

Haragban

Gól!

Nagyzási hóbort

Szonett az Ismeretlen Gyalogoshoz

Tudom, testvér, te is repesve várod,
Midőn a büszke Belvárosba mész,
Hogy Pestünk dísze mikor lesz már kész,
Mikor retusálják az aluljárót?

És felsóhajtsz: „Kérem, megáll az ész!...”
A népek vígan közlekednek bár ott,
Mert deszkafal van csak, s nem vizesárok.
Szóval aránylag mérsékelt a vész.

S míg szakértők keresik a hibát,
Ügyelve, nehogy kéz mosson kezet,
Téged is furdal a kíváncsiság;

Mitől szakadt le az álmennyezet?
Sokfélétől tehette az ebadta,
Hisz' annyi mindent beszéltek alatta...

Dalmáth Ferenc

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel: 343–100. *142–220. – 64.5251 – Kossuth Nyomda, Budapest – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. INDEX: 25504